

CASA CORPULUI DIDACTIC ALBA
Editura Universul Școlii

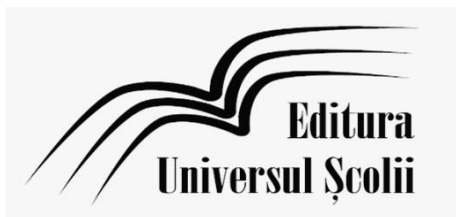
„Educația este un al doilea soare pentru cei care o posedă.” (Heraclit din Efes)

LAUDĂ SEMINTELOR, CELOR DE FAȚĂ ȘI-N VECI TUTUROR!

PUBLICAȚIE ANUALĂ CU LUCRĂRILE
CONCURSULUI
„Laudă semințelor, celor de față și-n veci tuturor”
ISSN 2668-0076, ISSN-L 2668-0076

Alba Iulia
2022

EDITURA UNIVERSUL ȘCOLII
a CASEI CORPULUI DIDACTIC ALBA
Alba Iulia, Str. G. Bethlen nr. 7, Cod 510009
Tel. 0258/826147, Fax. 0258/833101
Web: www.ccdab.ro,
E-mail: office@ccdab.ro
concursblaga@ccdab.ro

Director C.C.D. Alba:
Prof. Vasilca Doina Carmen
Redactor: prof. Treger Bianca Maria
Colaboratori: prof. Crișan Monica
prof. Nandrea Maria
prof. Oros Ligia Elena
ing. ec. Onișoru Viorica Gențiana
secretar, Ota Silvia
contabil, Bărdăhan Ioana
Tehnoredactare: ajutor analist programator,
Popa Ioan

©Autorii, materialelor publicate, conform legislației în vigoare, răspund în fața legii, în ceea ce privește plagiatul sau orice altă formă de atingere a dreptului de autor.

SUMAR

pag.

I. ESEU, CRITICĂ ȘI ISTORIE LITERARĂ

- Experiența sacrului în opera lui Lucian Blaga. „Cutremurul sacru”, prof. Chelariu Silvia-Ofelia, Colegiul Național „Alexandru I. Cuza”/Centrul Județean de Excelență, Vrancea** **8**
- Lucian Blaga – un altfel de apostol al veșniciei, prof. Bălan Anca, Școala Gimnazială Ciugud/Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba** **14**
- Lucian Blaga, Elevă, Foldvari-Lipovan Adriana Cristina, Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba, prof. coordonator, Rof Elena** **17**
- Blaga – un iubitor de divinitate și de creație, elev, Stancu David Ștefan, Școala Gimnazială Nr. 142, Sector 6, București, prof. coordonator, Tincu Camelia Daniela** **21**

II. INFORMARE – DOCUMENTARE

- Lucian Blaga – lucruri inedite, elevă, Mărcuș Noelis, Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba, prof. coordonator, Mihălțan Maria** **23**

III. ARTE PLASTICE

- Motto: „Când vrei să vezi foarte clar un lucru, nu-l lumina prea tare, nu-i lua de pe față toate umbrele”, elevă, Vințan Antonina Ioana, Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba, prof. coordonator, Rof Elena** **27**
- Motto: „Culege ceea ce ai semănat și vei fi îndestulat”, elevă, Iancu Dalia-Andreea, Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba, prof. coordonator, Rusan Mirela** **28**
- Motto: „Din moara timpului, sufletul va ieși viu”, elevă, Sevestrean Andreea, Colegiul Tehnic „Apulum” Alba Iulia, jud. Alba, prof. coordonatori, Cunțan Mariana, Vlad Dana** **29**
- Motto: „Fără vise și pasiune doar exist, nu trăiesc”, elevă, Cîmpean Bianca Antonia, Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba, prof. coordonator, Rusan Mirela** **30**
- Motto: „Fiecare copac își pune singur coroana pe cap ca Napoleon”, elevă, Daniela Găiseanu, Școala Gimnazială „Avram Iancu” Alba Iulia, jud. Alba, prof. coordonator, Popa Diane** **31**
- Motto: „Fiecare munte iubește înălțimea”, elevă, Toader Andrada, Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba, prof. coordonator, Mihălțan Maria** **32**
- Motto: „Lucian Blaga e mut ca o lebădă/în patria sa/zăpada fapturii ține loc de cuvânt”, elevă, Vlad Maria, Colegiul Național „Lucian Blaga” Sebeș, jud. Alba, prof. coordonator, Zurman Sanda Camelia** **33**
- Motto: „Natura vorbește în culori”, elevă, Dăncilă Rocsana, Colegiul Național „Lucian Blaga” Sebeș, jud. Alba, prof. coordonator, Zurman Sanda Camelia** **34**
- Motto: „Pentru a atinge idealul trebuie să creezi irealul”, elevă, Beleiu Denisa-Sorina, Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia, jud. Alba, prof. coordonator, Hauptcorn Dan** **35**

Motto: „Unii sunt naivi tocmai prin faptul că iau toate lucrurile în serios”, elevă, **Lungu Andra-Anastasia**, Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, jud. Alba, prof. coordonator, **Carmen Simu** **36**

Motto: „Ca un eretic stau și mă-ntreb: De unde-și are Raiul – lumina? – Știu: Îl luminează iadul cu flăcările lui!”, profesor, **Popa Diane**, Școala Gimnazială „Avram Iancu” Alba Iulia, jud. Alba **37**

IV. CREAȚIE LITERARĂ

Motto: „să te-mbrățișez cu coastele-aș fi vrut”, elevă, **Grozav Ștefana-Maria**, Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău, prof. coordonator, **Roșu Roxana** **39**

Motto: „Poezia este limbaj obișnuit ridicat la puterea N.”, elevă, **Bărbulescu Iulia**, Colegiul Național „Ion Creangă”, București, prof. coordonator, **Alina Mustățeanu** **41**

Motto: „Lectura este hrana și bandajul sufletului”, elev, **Buzoiu Alex-Marian**, Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Focșani, prof. coordonator, **Norocea Ana-Maria** **43**

Motto: „Iubirea este al doilea surâs al tragediei noastre. Sau poate că totuși primul”, elevă, **Doncu Ștefania – Valentina – Alexandra**, Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba, prof. coordonator, **Rof Elena** **44**

Motto: „Când vrei să vezi foarte clar un lucru, nu-l lumina prea tare, nu-i lua de pe față toate umbrele”, elevă, **Similache Livia-Anemona**, Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba, prof. coordonator, **Pop Romina** **46**

Motto „Poezia este ca o pasăre ce zboară invers”, profesor, **Mustățeanu Alina**, Colegiul Național „Ion Creangă”, București **48**

Motto: „Destinul omului este creația”, profesor, **Bogdan Marius-Ciprian**, oraș Pantelimon, Jud. Ilfov **50**

Motto: „Nimeni nu s-a născut învățat, însă mulți oameni vor fi nemuritori prin ceea ce au învățat, dar mai ales prin ceea ce au reușit să-i învețe pe alții”, profesor, **Stancu Tania Mihaela**, Școala Gimnazială, nr. 39, București, sector 2 **52**

V. TRADUCERE **LIMBA ENGLEZĂ, LIMBA FRANCEZĂ, LIMBA GERMANĂ, LIMBA ITALIANĂ**

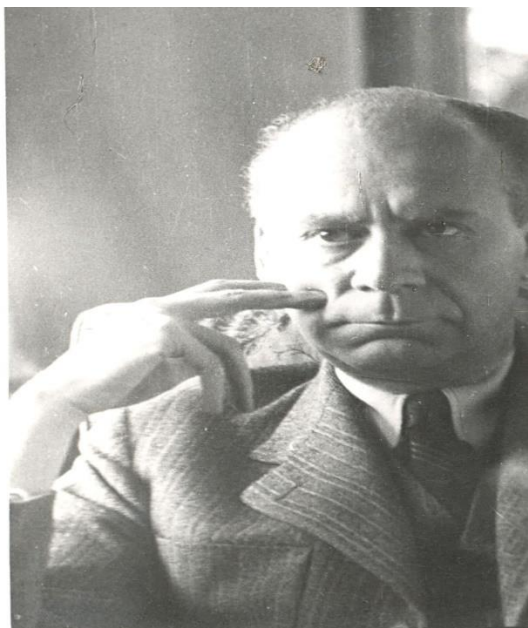
Motto: „Ca un eretic stau pe gânduri și mă-ntreb: De unde-și are raiul – Lumina?”, elevă, **Ungureanu Sara**, Colegiul Național „Ion Minulescu” Slatina, Olt, prof. coordonator, **Ungureanu Sonia-Florina** **54**

Motto: „Such a deep silence surrounds me, that I think I hear moonbeams striking on the windows”, elevă, **Nemeș Luana**, Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba, prof. coordonator, **Jurca Mirela** **56**

Motto: „Te poți împodobi cu penele altuia, dar nu poți zbura cu ele”, elevă, Pal Bianca Miruna , Colegiul Național „Titu Maiorescu” Aiud, jud. Alba, prof. coordonator, Hamorszki Andreea	57
Motto: O singură rugăciune am: „Doamne, să nu mă lași niciodată să fiu mulțumit de mine însumi!”/I have a single prayer: „God, never let me be satisfied with myself!” , elevă, Zanca Alexandra-Maria , Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba, prof. coordonator, Jurca Mirela	59
Motto: „Unora le place numai ce înțeleg, alții înțeleg numai ce le place”, elevă, Crețiu Alina , Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba, prof. coordonator, Oltean Corina	60
Motto: „Love is only for the brave”, elevă, Marcu Petra-Denisa , Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba, prof. coordonator, Rusan Mirela	61
Motto: „Nu-n palma mea, ci-n palma ta e scrisă, Doamne, linia vieții mele”, profesor, Ungureanu Sonia-Florina , Colegiul Național „Ion Minulescu” Slatina, Olt	63
Motto: „Minte sănătoasă în corp sănătos”, elevă, Cioara Georgiana , Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba, prof. coordonator, Mihălțan Maria	64
Motto: Où est passée cette orbiteur Lumière - qui sait? , elevă, Arion Denisa , Colegiul Tehnic „Apulum” Alba Iulia, jud. Alba, prof. coordonatori, Cunțan Mariana, Vlad Dana	66
Motto: „Ce este cuvântul, orice cuvânt. Nimic decât o rană a tăcerii.” , elevă, Vințan Antonina Ioana , Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba, prof. coordonator, Rof Elena	68
Motto: „Cel care mută munții din loc începe prin a aduna pietricelele”, profesor, Montanari Maria-Cristina , Liceul Teoretic „David Prodan” Cugir, jud. Alba	69
Motto: „Poezia este ca o pasăre ce zboară invers”, profesor, Mustățeanu Alina , Colegiul Național „Ion Creangă”, București	71
Motto: „De unde-și are raiul lumina? Știu: îl luminează iadul cu flăcările lui!” , elevă, Ierardi Mariateresa , Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba, prof. coordonator, Pop Romina	72
Motto: „S-ar putea crede că întreaga natură a ostenit la zidirea limbii române”, elevă, Alba Simone Narcisa Ioana , Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba, prof. coordonator, Pop Romina	74

*Lucrările
premiată în cadrul
concursului
„Laudă
semințelor, celor
de față și-n veci
tuturor!”*

SECȚIUNEA

ESEU, CRITICĂ ȘI ISTORIE LITERARĂ

elevi și profesori

Motto:

„Sunt beat de lume și-s păgân!”

Lucian Blaga, *Lumina raiului*

EXPERIENȚA SACRULUI ÎN OPERA LUI LUCIAN BLAGA. „CUTREMURUL SACRU”

Prof. Chelariu Silvia-Ofelia

Colegiul Național „Alexandru I. Cuza”/Centrul Județean de Excelență Vrancea

Există în filosofia lui Blaga două experiențe fundamentale ale spiritului uman: cea *magică* și cea *mitică*. Prima dintre ele, experiența magică, reprezintă factorul prim, nemijlocit, care, prin poziția sa, determină tot restul manifestărilor spirituale. Magicul este, în fapt, chiar substanța acestor manifestări.

Mitul este, dimpotrivă, factorul derivat, nemijlocit. El are valoare numai în măsura în care prelucrează în intuiții, abstracții sau imagini substanța magică primară. Blaga pornește de la faptul trăit ca experiență magică, pentru a urca apoi la expresiile sale derivate – mitice – și, în cele din urmă, la experiențele culturale.

Această viziune asupra omului și culturii amintește în mod frapant de Nietzsche, filosof de care Blaga s-a simțit mult mai legat decât a mărturisit-o el însuși. Este vorba despre experiența magică de trăire efectivă a misterului ca una dionisiacă. Legătura dintre dionisiac și magic o făcuse de fapt chiar Nietzsche atunci când arăta, în *Nașterea tragediei*, că Dionysos se adresează slujitorului său prin forțe magice. În mod analog, experiența magică de prezentare în imagini a misterului este una apollinică. Dionisiacul este pentru Nietzsche – ca și magicul pentru Blaga – elementul originar. Dacă, după cum arăta autorul *Nașterii tragediei*, cultura europeană este lipsită de vlagă, aceasta se datorează faptului că ea și-a părăsit propriu-i izvor – dionisiacul. Pentru a salva civilizația occidentală, o mare inversiune se impune a fi realizată, anume ”trezirea treptată a spiritului dionisiac în lumea actuală”(1). Este evident că, prin rolul pe care îl joacă magicul în filosofia sa, Blaga se înscrie, implicit, în limitele marii inversiuni anunțate de Nietzsche.

Se știe că toate marile religii ale lumii au susținut că experiența magică reprezintă pentru omul religios cel mai mare pericol. Magia a fost considerată întotdeauna ca *păgânism*, ca o modalitate de imixtiune a forțelor ”demonice”. Mistica nu a negat unele calități mai speciale ale conștiinței umane, calități invocate din perspectiva magică, dar le-a considerat ca pe niște mari obstacole în calea ei. Explicația este, într-un fel, simplă, căci, într-adevăr, a folosi din proprie inițiativă și în uz personal asemenea experiențe înseamnă a nu mai crede în justiția și oportunitatea intervenției divine. Actul magic presupune, cu alte cuvinte, o substituție de autoritate: în locul divinității trece omul. Dar mistica presupune, dimpotrivă, tocmai restabilirea autorității divine și, implicit, abandonarea propriei persoane.

Din această perspectivă, atitudinea lui Blaga față de religie și mistică a fost din capul locului una de opoziție. De altfel, putem regăsi în filosofia sa toate consecințele teoretice mai importante ale acestei poziții ”eretice”.

O primă consecință a poziției ”magice” este o schimbare de autoritate: omul ia locul lui Dumnezeu. Viziunea fundamentală asupra lumii trece, în acest fel, de la teocentrism la

antropocentrism. Desigur, și Blaga pune în centrul universului un mister existențial central, pe care-l numește Marele Anonim. La o simplă analiză se vedește însă faptul că acest factor cosmic reprezintă un concept metafizic.

În concepția blagiană, relația omului cu Marele Anonim o constituie religia: "Religia circumscrie, în oricare din variantele ei, capacitatea de autototalizare sau de autodepășire a ființei umane în corelație ideală cu toată existența, dar mai ales în corelație ideală cu ultimele elemente sau coordonate ale misterului existențial în genere, pe care omul și le revelează sau și le sokoate revelate prin plăsmuiri de natură stilistică"(2). Pentru că luarea noastră de contact cu misterul se face însă prin intermediul experienței magice, urmează că religia omului este pentru Blaga o "religie magică". Subliniind că *sacru* reprezintă "nucleul însuși sau esența religiozității"(3), Blaga notează apoi că: "Este aproape inevitabil [...] ca ideea magică [...] să nu izbucnească în ipostaza sacralului, în componența oricărei religii"(4).

În raport cu experiența religioasă, sacru este tratat relativ recent. Până în secolul al XIX-lea, interesul se îndrepta fie spre existența și natura lui Dumnezeu, fie spre rolul instituțional al religiei. Contextul teoretic în care apare interesul pentru sacru îl oferă filosofia secolului al XVIII-lea, care permite constituirea unei "religii naturale", emancipate de instituțiile ecleziastice și de revelațiile religioase și accentuând experiența intimă și sentimentală a divinului; apoi antropologia aceluiași secol, care, comparând omul societăților extraeuropene cu europeanul, adoptând ideea unei naturi umane înzestrate, între altele, și cu un simț al sacralului, independent de religiile pozitive. Subtextul acestor schimbări care deschid calea interesului teoretic pentru sacru este o schimbare mai profundă, a dialecticii sacralului și profanului, care permite perceperea sacralului ca obiect de analiză. În fine, pretextul interogațiilor asupra sacralului este oferit de interesul pentru culturile extra-europene, unde la sfârșitul secolului al XIX-lea tocmai fusese descoperită ideea religioasă a unei forțe impersonale, "mana".

Ideea de sacru vine oarecum să confrunte ideea divinului și sursa ei primă trebuie să fie extrinsecă religiei. Sacru este tratat pentru prima dată de către școala sociologică franceză a lui Durkheim și Mauss, care era la curent cu descoperirea "manei" și se situa pe o poziție de indiferență religioasă. Roger Caillois și René Girard vor aduce un adaos antropologic și psihanalitic tratării sacralului. Dacă pentru cei doi sacru este definit exclusiv prin raportare la profan, cel care, "într-un studiu într-adevăr epocal"(5), impune sacru ca o categorie centrală a experienței religioase și a filosofiei religiilor este Rudolf Otto. În celebra sa carte, *Sacru*, el situează în centrul experienței religioase sentimentul numinos, pentru a desemna partea specific și propriu religioasă a sacralului, care, altfel, prin extensie, poate fi folosit și a-religios: moral, sentimental etc. Lucian Blaga, recunoscând că teoria lui Rudolf Otto asupra sacralului a marcat critica de specialitate, atrage totuși atenția că o serie întregă de probleme ar fi putut primi o altă rezolvare și o altă turnură în prezența unei concepții mai curajoase asupra semnelor și interpretării.

Fără a intenționa să construiască un sistem de idei prin care să aducă o contribuție radicală în problema definirii sacralului, Blaga se așază mult mai aproape de teoria lui Mircea Eliade. Depășind distincția obiectiv-subiectiv, această teorie oferă fundalul construirii conceptului de sacru fără raportare corelativă la profan. Accentul cade pe intenționalitatea interpretării unor aspecte obiective ca manifestări simbolice ale unui Absolut transcendent. Sacru devine astfel o manieră a conștiinței de a se raporta la lume și a se descoperi ca o conștiință religioasă în raport cu ceva "cu totul altul" (*ganz Andere*).

Pentru Roger Caillois și René Girard, sacru putea fi rezultatul unor transgresări care schimbă

murdăria în binecuvântare și fac din impur instrumentul purificării. Definirea pe orizontala corelativității a sacrului în raport cu profanul le face reversibile și lasă granița dintre ele lesne de încălcat. Pentru fenomenologia care definește sacrul prin raportare la *ganz Andere* (Rudolf Otto), formula practică a sacrului este sacrificiul. Definirea fenomenologică a sacrificiului face din practica lui expresia formulei creștine care ne spune că la Dumnezeu nu se poate ajunge decât în stare de jertfă.

Mircea Eliade este de partea unei teorii "sacrificiale" a sacrului. Prelungind descrierea sacrului ca element numinos, el îl situează în ordine ontologică: "Dorința omului religios de a trăi întru sacru echivalează, în fapt, cu dorința sa de a se situa în realitatea obiectivă, de a nu se lăsa paralizat de relativitatea fără sfârșit a experiențelor pur subiective, de a trăi într-o lume reală și eficientă, și nu într-o iluzie"(6). Eliade numește actul manifestării sacrului hierofanie și atrage atenția că, numai întrucât se manifestă în spațiu și timp, sacrul poate fi descris.

În alți termeni, însă pe o dimensiune apropiată, Blaga considera: "Sacru, odată constituit ca sentiment în sufletul omenesc, s-ar zice că devine o energie din cele mai însemnate ale sufletului. Ca atare sentimentul sacrului îndură *transferuri* de la un obiect asupra altuia, cam așa ca și erosul uman. Un obiect oarecare poate fi *sacru* pentru sufletul omenesc, de exemplu un copac, un izvor, un loc, o piatră, pentru ca apoi, din neștiute pricini, obiectul în chestiune să sufere o desacralizare. Cu aceasta sentimentul sacrului nu dispăre totuși din suflet, ci e supus unui transfer asupra altui obiect"(7).

Tipologia și structura hierofaniilor l-au condus pe Eliade la a doua mare contribuție în filosofia religiilor, dialectica trecerii sacrului în profan, a manifestării și camuflării sacrului în profan. Dacă pentru alți teoreticieni profanul este cel care se ascunde în sacru, pentru Eliade sacrul este cel care se ascunde în profan. Misterios rămâne faptul că sacrul se manifestă și prin aceasta el intră în lumea fenomenelor, că se limitează, se „istoricizează” și încetează astfel să fie absolut. La fel, Blaga trăiește sentimentul sacrului nu atât prin raportare la un plan divin suprauman, ci în legătură directă cu lumea înconjurătoare ce palpită de viață, fie că aceasta înseamnă imediatul trăit mereu ca inedit, fie că e universul copilăriei sau satul recuperat din amintire.

Prin urmare, întemeierea religiei nu constă, la Blaga, în relația omului cu Marele Anonim, ci în experiența magică însăși. Omul rămâne deci centrul întregului mister existențial și aceasta vrea să spună Blaga când precizează că: „Este dată posibilitatea de a imagina o religie fără Dumnezeu, dar nu o religie fără o vatră a sacrului”(8). O atare religie fără Dumnezeu nu poate fi decât un paganism sui-generis. Blaga însuși recunoaște încurcătura în care a intrat: "Doctrina despre Marele Anonim ar lua un aspect fie de *teologie*, fie de *demonologie*, fie de ceva intermediar"(9).

În consecință, parafrazând o remarcă a lui Constantin Noica, se vedește că Blaga știe cu adevărat neașteptat de puțin despre Dumnezeu și tulburător de mult despre Diavol (10). Interesul pentru demonologie a afectat chiar formularea unor concepte cheie în filosofia blagiană, cum ar fi acela al *cunoașterii luciferice*. Din perspectiva teologică, Dumitru Stăniloae remarcă pe bună dreptate că Blaga ocolește sistematic divinitatea în evocările sale din istoria religiei și că, dimpotrivă, atenția lui se îndreaptă întotdeauna spre exemple care susțin demonologia ori cel mult panteismul. Scopul urmărit de Blaga prin această strategie este tocmai acela de a arăta că "religia nu înseamnă numaimedecât un raport de dependență față de zei, ci și un raport invers. Prin forța magică de care dispune poetul, el poate înfrânge rezistența zeilor. Prin urmare nu zeii sunt realitatea supremă"(11), ci, evident, omul. „Demonologia” blagiană apare și aici ca efect direct al unei atitudini antropocentrice.

Orientarea spre imanentism, concomitent cu "punerea între paranteze" a transcendenței, a condus la diferențierea netă a calității nemijlocitului în perspectiva magică față de cea din perspectiva mistică. Nemijlocitul reprezintă în mistică starea edenică, paradisul pierdut. Pentru mistic,

nemijlocitul nu se găsește aiurea, ci el sălășluiește ascuns chiar în inima ființei sale și este de natură spirituală. Prin contrast, nemijlocitul vizează în perspectiva magică imanența naturală. Abordând, în *Eonul dogmatic*, tocmai problema nemijlocitului ca stare edenică, Blaga citează pe Simon Magul, care „spunea bunăoară că textul biblic despre viața omului în paradis trebuie interpretat în înțelesul că paradisul nu e altceva decât existența intrauterină a omului”(12). Este frapant că o asemenea explicație oferise însuși Blaga atunci când abordase problema muțeniei din copilăria sa. De altfel, această aplecare a lui Blaga spre zonele imanenței naturale explică rolul fundamental pe care îl joacă în filosofia sa inconștientul.

Antropocentrismul magic conduce inevitabil însă la activism, căci, așa cum remarca Blaga însuși, „crezându-se identic, în chip magic, cu ființa divină, o asemenea persoană se erijează în factor primordial al pământului și al universului”(13). Această atitudine este și ea contrară celei mistice, care rămâne, din acest punct de vedere, una pur contemplativă. Putem dar spune că dacă în centrul filosofiei lui Blaga stă omul, singura ființă care trăiește în orizontul misterului, cea mai importantă calitate umană o reprezintă creativitatea. Omul se împlinește prin creație și, pentru că omul însuși reprezintă treapta cea mai înaltă a creației, urmează că și cultura împlinește în ambele sensuri – *uman* și *cosmic* – creația.

Religia rămâne la Blaga un fenomen în esență contradictoriu. Ca orice creație spirituală, și religia este supusă matricei stilistice. Dar prin faptul că stilul are o finalitate cenzorială, remarcă D. Stăniloae, înseamnă că religia nu reprezintă un mijloc de contact al omului cu misterul existențial – așa cum o definește Blaga – ci, dimpotrivă, ea este chiar modalitatea de a zădărnici acest contact. Întreaga concepție blagiană asupra religiei presupune, astfel, existența unui geniu al răului, căci, pe de o parte, Marele Anonim se comportă cenzorial față de om, iar pe de altă parte, dacă omul ar avea accesul deschis la mister, ca un veritabil nou Lucifer, ar răsturna echilibrul existențial.

Religia este deci privită exclusiv prin raportare la spiritul uman, ca o creație de cultură. După comentariul fidel al lui Ovidiu Drâmba, „religia exprimă măsura în care omul se poate realiza pe sine însuși mai deplin. Și nu numai capacitatea sa maximă de a-și împlini destinul, dar și de a se depăși pe sine însuși. Numai prin religie se realizează omul plenar: arta sau știința răspund unor interese spirituale parțiale; artistul și omul de știință caută să reveleze nu misterul existenței, în tot ansamblul său, ci un mister oarecare; arta și știința nu angajează *totul existențial*, pe om. Printr-o plăsmuire religioasă, omul e *angajat total*, omul caută *elementele ultime ale existenței*”(14).

S-ar părea deci că religia este ridicată foarte sus pe scara axiologică a produselor spiritului. Dar aceasta se face, după Blaga, cu prețul umanizării și desacralizării sale, ceea ce i-a nemulțumit profund pe teologi. Păcatul lui Blaga în fața teologilor este deci încercarea sa de a circumscrie religia în sfera umanului, eliminând orice transcendență de tip supranatural, suprauman. Emoția religioasă se reduce la ***cutremurul sacru***, toate elementele componente ale religiozității, inclusiv *sacru* și *elementul divin* sunt – după Blaga – variabile, iar nu constante indiscutabile ale religiei. Esența religiei nu rezidă într-un element constant sau altul, ci într-un raport constant între elemente variate și variabile.

Două principii concurează în sistemul blagian pentru a ocupa o poziție privilegiată: *misterul* și *Marele Anonim*. „Misterul – consideră Ovidiu Drâmba – e o noțiune care stă în centrul întregii sale filosofii – așa precum la Platon *ideea*, la Leibniz *monada*, la Kant *categoria*, la Hegel *logosul* sau la Schopenhauer *voința*. Pentru Blaga misterul nu numai că constituie obiectul teoriei cunoașterii, dar întreaga sa filosofie e o filosofie a misterului și a feluritelor încercări de a-l revela”(15).

La Blaga, misterul, înainte de a fi obiect de cunoaștere, un resort intim al actului de cultură, al religiei, al artei și chiar al științei, este o articulație fundamentală a existenței însăși. „Lumea este

saturată de mistere – latente, deschise, atenuate, permanentizate, potențate – o infinitate de mistere care încă nu au ajuns sau nu vor ajunge niciodată să ia contact cu cunoașterea înțelegătoare”(16).

În „ontologia misterului” propusă de Blaga, existența apare ca o „reflectare în oglindă” a absolutului, care rămâne totuși în sine, Anonimul ascuns ispitelor cunoașterii înțelegătoare și, de fapt, oricărei modalități de cunoaștere. Misterul este dimensiunea diacronică a cripticului, astfel că devoalându-se n-o face niciodată total, nici definitiv. Misterul nu este măsura definitivă a gândirii, este doar tensiunea, lupta din ce în ce mai încordată dintre rațiune și necunoscut. Misterul este un fel de ”punte” care unește, dar și separă arătatul de nearătat. Rolul lui gnoseologic este de a problematiza. Misterele sunt astfel semne ale unor necunoscute, semnificate tot ca mistere, dar mai adânci.

Înțelegem mai bine această problemă dacă ne gândim la Marele Anonim. Acesta este „nucleul sau principiul existențial central, un gardian al misterelor și totodată un fel de mister care apără așa-zisul echilibru existențial, împiedicându-ne să destrămăm pâcla deasă a misterelor, cu ajutorul *censurii transcendente* – o rețea de factori izolatori între cunoaștere și misterele existențiale”(17). Conceperea aceasta a Marelui Anonim este asemănătoare unor construcții din miturile și legendele indice, din filosofia upanișadică și cea budistă, unde este prezentă tema unei cunoașteri limitante prinsă în pânzișul iluziilor, aparențelor „maya”, rătăcită și derutată de viclenia și jocul Marelui Adormit, Adormitul Cosmic, Visătorul Cosmic, Tăinuitorul, Nenumitul. La Blaga, Anonimul este acel „preaplin mister” antinomic care, deși învăluit într-o adâncă tăcere, rămâne vulnerabil, mai curând, puterii de expresie a metaforei decât pătrunderii logic-raționale și tocmai datorită enigmaticei sale naturi oferă omului posibilitatea de a-și găsi menirea proprie – creația prin cunoaștere.

Mare Anonim al lui Blaga este, de fapt, Absolutul, cu care operează filosofia, însă având acum o formă personalizată, antropomorfă, o „demonie” care rezultă din apărarea propriei sale unicități împotriva unicității omului. Marele Anonim înlătură posibila concurență creatoare a omului, instituind o „censură transcendentă”, care fixează creația umană într-o condiție secundă. *Mutatis mutandis*, Marele Anonim este foarte înrudit cu *intellectus archetypus*, pe care Kant îl opunea unui *intellectus ectypus* mărginit și discursiv, specific uman. Mutând însă chestiunea în termenii nu ai *cunoașterii*, ci ai *creației*, demnitatea omului sporește la Blaga și în aceeași măsură sporește și accentul pus pe demonia” Marelui Anonim.

Blaga se situează la antipodul unei filosofii de orientare scientistă, gândirea sa fiind saturată de metafore și simboluri. El se înscrie mai degrabă în descendența lui Platon, de la care începând discursul filosofic nu mai este doar discurs referențial, discurs *despre*, ci totodată discurs *metafrastic*. Filosofia nu mai este reflecție despre *regândire* a lumii, traducere și explicitare în alt univers contextual. Nu întâmplător, recursul la metaforă – la metafora *vie*, după Ricoeur, sau la metafora *revelatorie*, după Blaga – este evident la tot pasul în creația blagiană, fie ea filosofică, poetică sau dramatică, cu atât mai mult cu cât pentru el „omul este animalul metaforizant”(18). Și, dacă ținem seama că pentru Blaga mitul însuși este o metaforă, este rezultatul unui act creator, nu al unei revelații, că el „privește mitul ca poezie, nu ca religie, și, indiferent față de funcția lui religioasă, îl anexează creației culturale, nu credinței”(19), nu este o întâmplare că Marele Anonim nu se identifică decât relativ cu Dumnezeu sau că sacrul se regăsește mai mult în formele umanului și vegetalului sau în forțele profunde ale sufletului întors asupra lui însuși. De aceea, nicăieri în opera sa Blaga nu trăiește o „criză religioasă”, ci o dramă a căutării absolutului „ascuns”.

1. Fr. Nietzsche, *Nașterea tragediei*, Editura Pan, 1992, p. 116
2. Lucian Blaga, *Religie și spirit*, în *Opere 10. Trilogia valorilor*, Editura Minerva, București, 1987, p. 470
3. *Idem*, p. 481
4. *Idem*, p. 484
5. *Idem*, p. 482
6. Mircea Eliade, *Sacrul și profanul*, Editura Humanitas, București, 1995, p. 27
7. Lucian Blaga, *Religie și spirit*, ed. cit., p. 486
8. Lucian Blaga, *Despre gândirea magică*, în *Opere 10. Trilogia valorilor*, Editura Minerva, București, 1987, p. 219
9. Lucian Blaga, *Censura transcendentă*, în *Opere 8. Trilogia cunoașterii*, Editura Minerva, București, 1983, p. 539
10. Constantin Noica, *Despărțirea de Goethe*, Editura Univers, București, 1976, p. 176
11. Dumitru Stăniloae, *Poziția dlui Lucian Blaga față de Creștinism și Ortodoxie*, Tiparul tipografiei Arhidiecezane, Sibiu, 1942, p. 48
12. Lucian Blaga, *Eonul dogmatic*, în *Opere 8. Trilogia cunoașterii*, Editura Minerva, București, 1983, p. 299
13. Lucian Blaga, *Despre gândirea magică*, ed. cit., p. 265
14. Ovidiu Drâmba, *Filozofia lui Blaga*, Editura Cugetarea – Georgescu Delafras, 1944, pp. 171-172
15. *Idem*, p. 11
16. Al. Tănase, *Lucian Blaga – filozoful poet, poetul filozof*, Cartea Românească, 1977, p. 26
17. *Idem*, p. 29
18. Lucian Blaga, *Geneza metaforei și sensul culturii*, în *Trilogia culturii*, Editura pentru Literatură Universală, București, 1969, p. 282
19. George Gană, *Opera literară a lui Lucian Blaga*, Editura Minerva, 1976, p. 231

Motto: „Omul modern e obligat să revină la izvoarele lui” - Vasile Bănciă

Lucian Blaga – un altfel de apostol al veșniciei

Prof. Bălan Anca

Școala Gimnazială Ciugud/Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba

Cândva, când veșnicia se năștea la sat, lumea era alta. Blaga, cu picioarele afundate în podmolul de lut își aude inima bătând adânc în pământul satului natal. Așa cum Eminescu simte chemarea naturii, Blaga simte chemarea strămoșilor: „*În piept mi s-a trezit un glas străin și-un cântec cântă-n mine-un dor, ce nu-i al meu. Se spune că strămoși, cari au murit fără de vreme, cu sânge tânăr încă-n vine, cu patimi mari în sânge, cu soare viu în patimi, vin, vin să-și trăiască mai departe în noi viața netrăită*”(Liniște). Așa cum transcendentul coboară la Eminescu în simfonia buciului, a sunetului de toacă, a fluierelor și a clopotului, la Blaga urcă, vine din adânc, din semințe și muguri sau din pământ „*dar pe liman ce bine-i/ să stăm în necuvânt - și, fără de-amintire/și ca de sub pământ,/s-auzi în ce tăcere/ cu zumzete de roi,/frumusețea și cu moartea/lucrează peste noi*” (Ulise).

Tot creștinul știe că Veșnicia, Dumnezeu cel Veșnic Se naște într-un sat, în peștera săracăcioasă a sătucului din Bethlehem. De atunci vine harul pe lume cu pace și armonie. De atunci, din ritualurile creștine de veacuri, țăranul adoptă în lumea lui casnică, repetiția bine - înțeleasă a lucrului simplu, tainic și cuminte. O roată cu centrul în biserică e viața lui de la naștere până la moarte, rugăciune și muncă. Domnul Hristos spune Apostolilor Săi „*Eu v-am trimis să secerați ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor*”(Ioan 4,38). Orășeanul Blaga revine, se reîntoarce la sat, lângă izvorul ce dăinuie, în timp ce atâtea „*împărății s-au prăbușit*”. Vine, se bucură și se transformă într-un apostol după ce, mai întâi, lumea satului, clădită cu răbdare și suferință, îl liniștește și-i astămpără setea înfocată de mântuire și „*Lin, lin, lin - picuri de lumină și stropi de pace - cad neconținut din cer și împietresc - în mine*”(Stalactita).

Acolo, la sat, Blaga e miruit cu mirul înțelegerii tainelor acestei existențe, mersul lucrurilor, rezumate în testamentul-legământ de a nu strivi „*corola de minuni a lumii*”. Sub masca indiferenței față de Dumnezeu, („*de vreme ce la tine nu iau seama/ mai mult decât la floarea de câmp*”) Blaga, cel cu o mie de fețe, slăvește căile mici, aproape invizibile, prin care Dumnezeu intră în lume: „*Oglinda nu te vede-și la rându-mi/ nici eu. Te faci simțit așa-ntr-o doară*”(Doamne, îngăduința ta), pentru ca, mai apoi, să vestească iubirea „*Iubind - ne-ncredințăm că suntem. Când iubim,/ oricât de-adâncă noapte-ar fi,/suntem în zi,/ suntem în tine, Elohim!*”(Psalm). Prin poezii-autoportret, Blaga surprinde eternul omenesc general valabil pentru toți, nebântuit de criza alterității. Ce e în tine, este și în mine, ce e în mine, este și în tine, ar vrea să spună. El înțelege astfel căderea primului om, îi compătimește suferința de a fi izgonit din „*cuibul veșniciei*”, îi devine martor tăcut al primei pocăințe „*atuncia Milostivul într-o clipă de-ndurare îi dete lacrimile*”(Lacrimile) și îi arată drumul spre sine celui ce este „*nimic și de toate*”(Suflete, prund de păcate). Paznic al tainelor, poetul adună de peste tot fără umbră de căință, gânduri, suferințe, „*noroi*” bine-știind că, „*numai-n lacuri cu noroi în fund cresc nuferi*”(Vei plânge mult ori vei zâmbi?)

După profundă interiorizare, contopirea pe de-a-ntregul în natură este sentimentul și dorința sa arzătoare în poezia „*Dați-mi un trup voi munților*”. Blaga, ca un alt ciobănaș mioritic, trece din starea de contemplație în starea de transfigurare, dorindu-și metabolizat în sânul „*pământului sfânt*” și înveșnicit în natură, lutul slab al trecătorului său trup, „*prea strâmt pentru strașnicul suflet*” ce-l poartă.

Această cale însă nu este la dispoziția tuturor, „*nimeni nu vrea să fie altfel decât este*” (În marea trecere), de aici singurătatea și înstrăinarea.

Tema morții este surprinsă în diverse ipostaze. Moartea naturii toamna, moartea călugărului bătrân, apusul soarelui, somnul, marea trecere, sunt toate rodul firii ce regretă dar tânjește să se împlinească: „*Coboară-n lut părinții rând pe rând, în timp ce-n noi mai cresc grădinile. Ei vor să fie rădăcinile, prin cari ne prelungim pe sub pământ.*” (Părinții). Filosoful Blaga a dibuit firea lucrurilor fără să-și ascute simțurile și, într-o joacă de cuvinte, își pregătește trecerea din lumea aceasta: „*La obârșie, la izvor/ nici o apă nu se-ntoarce,/ decât în chip de dor./ O, drum și ape, nor și dor,/ ce voi fi când m-oi întoarce/ la obârșie, la izvor?/ Fi-voi dor atunci? Fi-voi nor?*” (Cântecul obârșiei).

Minte jucăușă și curioasă, poet și filozof, Blaga nu rămâne la o înțelegere unilaterală ci trece dincolo totdeauna, explorând noi lumi și noi cunoașteri. În volumul *La curțile dorului*, în comparație cu celelalte cicluri anterioare (*Poemele luminii, Pașii profetului, În marea trecere, Laudă somnului, La cumpăna apelor*) criticii văd semnele unei înclinații spre claritate și simplitate în expresie, un fel de clasicizare a versului. Spiritualizarea, ridicarea deasupra intemperiilor și a transformărilor inerente firii, converg acum cu aspirația continuă a sufletului de împărtășire cu absolutul, fără a abdica cu nimic în ceea ce privește profunzimea.

Sentimentul eternului omenesc la sat - tindă a raiului, tărâm al epifaniilor -, înseninează universul poetic, virusat de iminența sfârșitului: „*Cu linguri de lemn zăbovim lângă blide/ lungi zile pierduți și străini./ Oaspeți suntem în tinda noii lumini/ la curțile dorului. Cu cerul vecini*” (La curțile dorului). Vecinătatea cu cerul este de fapt un dat ontologic, natural, al omului, absolut și necesar al trăinicieii, a cărui înțelegere aduce smerenia, starea de nemișcare, de nepătimire. În fața amenințării „gurilor” sosite-n miez de noapte, a celor ce-i jinduiesc roadele, „*om și păsări, duhuri, fluturi*”, cireșul răspunde „*Las să vie, să culeagă,/ vara mea rămâne-ntreagă./ Stelele deasupra mea/ nimeni nu mi le-a fura!*” (Beșug).

Trăind timpuri grele, marcate de evenimentele politice și sociale ale vremii, cedarea unei părți a Transilvaniei, refugiul din fața trupelor hortyste, Blaga merge cu curaj spre „zona nepipăitului a inefabilului” arătând tărie lăuntrică în fața pierderilor suferite. Pentru a-și conserva ființa națională, poporul român rămâne așezat într-un orizont interior, „acest orizont, care de pe pământ s-a retras în inima noastră îl purtăm în noi... asemenea Împărăției Cerurilor ...este orizontul tocmai suficient pentru orice creație, oricât de mare a spiritului”. Ancorarea în această zonă „dătătoare de destin”, în autenticul specific național, fără nici o știrbire a originalității, i-a adus poeziei lui Blaga simplitate, claritate, echilibru, trăsături fundamentale ale sufletului românesc: „*cu alesături de aur/ timpul curge prin albastru./ Jinduiesc la câte-un astru/ răsărit ca o ispită/ peste-amurgul meu de-o clipă,/ peste basmul în risipă/ curge timpul din înalturi./ Astru poartă lângă astru,/ răzbunându-mă-n albastru./ Visul, aur prins în palme/ ca nisipurile-n ape,/ ca nisipurile-n ape/ trebuie să-l las să-mi scape.*” (Cântec sub stele)

Lucian Blaga a văzut lumea așa cum era ea de la Bunul Dumnezeu lăsată. A văzut și s-a minunat. Poezia lui nu are vârstă sau, are vârsta omului lucid care a văzut și a înțeles, a deprins duhul runic al tainelor care se ascund în lucruri: „*subt pasul tău, pe unde treci/ sau stai, pământul înc-o dată, încă o clipă,/ cu morții săi se face străveziu./ Ca-n ape fără prunduri, fabuloase, reci,/ arzând se văd minuni*” (A fost cândva pământul străveziu). Omul devine creator în momentul când devine cu adevărat „om”, când „a început să existe altfel... în alte dimensiuni, pe podișul sau în tărâmul celălalt, al misterului și revelării”. Edificatoare este mărturia lui în ceea ce privește crearea poeziei: „între ora 2 și 3, ceas labil și echivoc, n-am dormit. M-au deșteptat niște stihuri ce voiau să se închege în

mine...întâiul stih lua ființă chemat de un anumit ritm, de care am fost cuprins. Stihul s-a oprit în fața cugetului meu. Mi-am zis mie însumi: nu te mira că-l deochi! Și m-am desmirat ca să nu-l alung.”

Blaga a fost un receptacol dăruit cu semnificații noi ale lucrurilor știute de veacuri dar puțin înțelese. Prin propria suferință și părăsire, a înțeles suferința de a suferi ”de prea mult suflet”, și a primit suferința Celui răstignit, pe care-L imploră: „*Mai departe nu m-aș duce./ Dă-te, dă-te doar puțin mai/ într-o parte. Fă-mi și mie/ loc pe cruce*”.(Johann Sebastian Bach(luând parte la patimi)).Natura și viața nu au surprize ci rânduiești „*De ce se înseninează așa frumos cerul după o bogată și fertilă ploaie? Ca să arate că mai bine e a da decât a lua*”. Pas cu pas, poezia lui Blaga e mirare și căutare, chemare și duminire, ”*Unde și când m-am ivit în lumină,,,, vino,/ Lume/ vin'./ Și răscolește-mi / fruntea-nfierbântată*”, ”*Nimic nu vrea să fie altfel decât este. Numai sângele meu strigă din păduri după îndepărtat-ai copilărie,*”*”Dumnezeule, de-acum ce mă fac? În mijlocul tău mă dezbrac de trup” (Psalm).*

Între realitate și mit, între trecere și veșnicie, Blaga propune înveșnicirea... să ne convertim la lumea lui Blaga.

Bibliografie:

- Blaga, Lucian, *Elanul insulei*, Ed. Dacia, 1977,
Blaga, Lucia, *Opere*, Editura Minerva, București, 1985,
Blaga, Lucian, *Opere*, Editura Minerva, București, 1982
Blaga, Lucian, *Opere*, Editura Minerva, București, 1984
https://dspace.bcuciluj.ro/bitstream/123456789/59760/1/BCUCLUJ_FP_451691_1941_001_001.pdf
Dărmănescu, Octavian, *Convertire prin literatură*, Editura Apologet, Craiova, 2007
Rotaru Ion, *Comentarii și analize literare*, Ed. Prometeu, București, 1992

Motto-ul: „Valul acopere numele scrise-n nisipuri, și urmele.” („Asfințit marin” - Lucian Blaga)

Lucian Blaga

Elevă, Foldvari-Lipovan Adriana Cristina

Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba

Prof. coordonator, Rof Elena

Lucian Blaga a fost un eseist, poet, dramaturg, traducător, jurnalist, filozof și diplomat român. Acesta s-a născut la 9 mai 1895, și a decedat în 6 mai 1961. El a fost pasionat întotdeauna de literatură, iar spre finalul liceului, aceasta a devenit o pasiune atât de intensă, transformându-se într-o chemare care să îi contureze destinul unic. Autorul a fost un elev eminent, la toate școlile pe care le-a urmat, inteligența sa fiind recunoscută și de foștii săi colegi. Ca autor, el a debutat în anul 1919, cu volumul „Poemele lumii”, la Sibiu. Prin prisma multor opere importante pentru literatura română, el a fost membru al Academiei Române, din 1937. El a intrat în Academie cu un eseu despre sat, sat care a fost mereu oaza lui de liniște, dar și inspirația în momentele în care ea lipsea cu desăvârșire. Astfel, se poate observa că el a fost și este, în continuare, o figură importantă în istoria României.

Lucian Blaga s-a născut ca al nouălea copil al familiei Blaga. Isidor Blaga, tatăl său, s-a născut la 28 octombrie 1851, și a urmat școala primară în Sebeș, iar școala gimnazială și liceul în Sebeș. După absolvire, Isidor a preluat parohia satului Lancrăm de la tatăl său, continuând astfel „moștenirea familiei”. Mama sa, Ana Nina Moga, s-a născut în 1859. Aceasta a avut o descendență macedoneană, strămoșii ei, venind în Ardeal din Macedonia, cândva în timpul secolului al XVIII-a. Părinții poetului s-au căsătorit la 2 septembrie 1874, și au avut nouă copii (Leon, Florin, Lelia- aceștia au murit fiind copii, iar ceilalți șase Letiția, Tit Liviu, Lionel, Longin, Liciniu și Lucian).

Elevul Lucian a absolvit școala primară la Sebeș, iar liceul l-a urmat la Brașov. Pe atunci, anul școlar era împărțit în două semestre, iar elevii erau notați cu ajutorul calificativelor. Poetul a avut, în toți anii de studiu, media generală „Foarte bine” obținând premiul I atât pentru „progres la studii”, cât și pentru „diligență”. Diferit, atât față de elevii de atunci, cât și față de cei de azi, el a avut un interes deosebit pentru școală. Acesta a manifestat un interes și pentru materiile școlare, cuprinse de manuale, și pentru spiritul uman cu valorile sale. În timpul liceului, Lucian Blaga prețuia discipline precum literatura, limbile străine, științele naturii, geografia și istoria, materii care îi provocau curiozitate și plăcere, făcându-l să vrea să dobândească cât mai multe cunoștințe. Perioada în care tânărul elev urma liceul, era o perioadă în care societatea credea că elevii aveau o singură ocupație aceea de a învăța, nu aceea de a lucra alături de părinții lor. Datorită numeroaselor persoane din familia Blaga, Lucian a dorit să își scutească părinții de cheltuielile școlare. Astfel, acesta și-a impus un ritm accelerat, în care învăța amplu. Această dorință profundă era trezită din aspirația de a-și cultiva spiritul, de a dobândi și stăpâni specialitățile cunoașterii umane, care îi permiteau lărgirea, verificarea și clarificarea lumii sale interioare.

Pe parcursul liceului, autorul a început să își petreacă timpul liber cu lectura. Acesta citea orice fel de literatură, proză, poezie, dramaturgie, dar aveau o singură „regulă”, și anume aceea de a citi lecturile cerute de școală mai întâi, și, abia apoi, lecturile care îi plăceau. Geografia și fizica l-au îndreptat spre astronomie, astronomie care l-a îndreptat spre citirea de multe opere cu această tematică. Citind despre astronomie a ajuns la multe întrebări care nu aveau un răspuns general valabil.

Aceste întrebări îl făceau să creadă tot mai puțin în valorile creștine. Luând-o pe această cale a cunoașterii, se naște în mintea poetului, o atracție nemăsurată față de filosofie. Această pasiune a stârnit o provocare pentru elevul Lucian Blaga, care deși nu și-a ales un domeniu pentru studierea filosofiei, el se străduia să înțeleagă anumite teme și concepții.

Spre sfârșitul primilor doi ani de liceu, Lucian Blaga a început să își simtă chemarea spre literatură. Ajuns acasă, pentru a-și vizita tatăl care era bolnav și care urma să plece să se vindece, autorul a dat peste un volum din revista „Convorbiri literare” și a început să citească. Citind, el a realizat că pasiunea pentru literatură provenise de la tatăl său, și urma să o cultive pentru a-și îndeplini destinul. După moartea tatălui său, mama sa l-a înscris în cel de-al treilea an de liceu. În timpul lui, poetul și-a lărgit câmpul cunoașterii citind opere din biblioteca părintească și opere din biblioteca satului. Acolo el a găsit și a citit opere ale autorilor români: I. L. Caragiale, Mihai Eminescu și alții, dar el a citit și opere ai marilor autori străini ai acelor vremuri cum ar fi Schiller și Goethe, dar și alții.

Însă nu numai literatura punea stăpânire pe autor, ci și filozofia. Lecturile sale filozofice se măreau tot mai mult, ajungând ca cele primite de la școală să nu mai fie mulțumitoare pentru el. Astfel, cu autorul cunoștințelor sale de limbă germană, el citește filozofie antică, din cărțile pe care le-a găsit în biblioteca tatălui său. Citind și despre mari filozofi ai lumii, el observă că aceștia erau foarte buni la științele exacte. Astfel, se pot explica și cunoștințele lui în materie de fizică, algebră, geometrie. Cititul intensiv de pe parcursul liceului, l-a făcut să realizeze faptul că școala îi împiedică în învățarea lucrurilor care îi plac. Astfel, el a început să urmeze cursuri fără frecvență, a căror materie o învăța în câteva luni, în loc de câțiva ani, iar cu timpul rămas învăța despre lucrurile care îi plăceau.

Lucian Blaga și-a făcut debutul în literatura română în anul 1910 în revista „Tribuna” din Brașov cu poezia „Pe țarm”, urmată de poezia „Noapte”. Datorită războiului care a brăzdat viața sa, acesta nu a mai putut pleca în străinătate pentru a-și efectua studiile și s-a înscris la Seminarul Teologic din Sibiu. Din cauza navetei pe care acesta o efectua, cursurile de filozofie nu prea mai aveau loc în viața acestuia plină de evenimente.

Autorul publică aproape anual opere, câteva dintre ele fiind: „Poemele lumii” (1919), „Zamolxe” (1921), „Cultură și cunoaștere” (1922), „Ivanca” (1925), „Ferestre colorate” (1926), „La cumpăna apelor” (1933), „Trilogia cunoașterii” (1943), „Hronicul și cântecul vârstelor”.

Apariția lui Lucian Blaga în literatura română are o influență mare asupra acesteia. Astfel, de la debutul din 1919 până la moartea sa, se poate observa o vastă operă pe care a reușit autorul să o scrie. Această opera cuprinde atât poezii, proza, cât și dramaturgie, sau filozofie. Cea mai consistentă parte a operei Blagiene dezvoltă modernismul și expresionismul, atât în poezie, cât și în dramaturgie.

Modernismul este un curent literar în care poeții neagă tradiția. Operele care se încadrează în acest curent, sunt texte care au un aspect estetic, în care se valorează sufletul uman, prin intermediul unui limbaj rafinat și a unei structuri diferite. Poeții moderni contestă clasicismul lirismului (prin care poezia este un limbaj superior de transmitere a sentimentelor), dar ei contestă și romantismul genului liric (care presupune că poezia este un gen al iubirii). Lucian Blaga este un poet modern, folosind astfel, acest curent în operele sale.

Poezia „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”, cea mai cunoscută poezia a sa, a fost publicată în „Poemele lumii” (1919). Apărută în acest an, face parte din perioada interbelică, alături de alte poezii din literatura română, cum ar fi „Testament” de Tudor Arghezi, sau „Joc secund” de Ion Barbu. Poezia a fost realizată de autor, care și-a folosit atât partea rațională, a omului care vrea să înțeleagă lumea înconjurătoare și mintea omului, dar a folosit și partea artistică care împodobește și

transformă cunoștințele în figuri și imagini artistice. Tema principală a poeziei este cunoașterii pe deplin a lumii, doar prin intermediul iubirii. Titlul, care este reluat în incipit, prezintă o metaforă care semnifică ideea cunoașterii tuturor lucrurilor din univers, idee care exprimă gândurile pe care le avea poetul și anume că misterele trebuie adâncite pentru a rămâne eterne. „Eu nu strivesc” reprezintă atitudinea eului liric în legătură cu misterele, acesta nevrând să le distrugă prin cunoaștere. Cuvântul „corola” poate fi interpretată în două moduri, ca simbol a bogăției, al măreției, devenind prin forma sa de cerc perfecțiunea. Sau poate fi interpretată ca o coroană de flori care devine simbol al vieții, al frumuseții. Florile sunt, însă, fragile ceea ce face referire la distrugerea misterele, cu ușurință prin descoperire. Totuși, prin prisma faptului că se poate asemana cu o coroana de flori, se poate face referire și la modul în care gândurile, sentimentele, ideile, amintirile unei persoane se împletesc, în minte, asemenea unei coroane de flori. Cuvintele „minuni” și „a lumii” reprezintă misterele ca minuni, care nu sunt a unei singure persoane, ci sunt a lumii întregi. Reluarea titlului în primul vers, reprezintă dorința autorului de a nu strica „vraja” lumii. Tainele pe care eul liric le întâlnește în calea sa („în flori, în ochi, pe buze, ori morminte”) reprezintă iubirea, viața, moartea, care apare mereu în viața oricărui om. Poezia este construită pe o opoziție între partea omului rațională, curioasă, care vrea să spulbere misterele, și partea omului visătoare, artistă, care vrea să primească momentele vieții așa cum sunt ele, fără să le cunoască „trecutul”. Învingătoare iese partea care se bucură de mistere, și care nu le descifrează. A doua strofă a poeziei, cuprinde comparație între „lumina” eului liric și a altora, două lumini opuse. „Lumina” eului liric reprezintă partea omului care păstrează tainele lumii, iar „lumina” altora reprezintă partea rațională, doritoare în a cunoaște tot mai multe mistere. Cele două „lumini” reprezintă, de asemenea, și cele două moduri de cunoaștere, și anume, luciferică și paradisiacă. Luna, prezentă în a treia parte a poeziei, reprezintă persoana iubită care, în loc să descopere tainele și să le facă mai ușor de înțeles pentru eul liric, le face mai adânci, mai întunecate. O astfel de faptă se poate realiza doar cu ajutorul iubirii. Un plus de modernism este adus poeziei prin elementele de prozodie precum măsura inegală a versurilor, lucru specific doar poeziilor moderne.

O altă poezie cunoscută care aparține autorului Lucian Blaga este „Odă simplissimei flori”, care a apărut în volumul „Fețele unui veac”. Această poezie aparține expresionismului, un curent literar care se dezvoltă, în acea vreme, în Germania. Acest curent literar presupune o accentuare a intensității sentimentelor, în aceeași măsură cu refuzul sentimentelor. Această poezie face parte din postume, poezii scrise între 1947 și anul morții sale 1961. Poezia nu a fost foarte expusă publicului și înțeleasă de către acesta, deoarece nu se știe ca poetul a scris-o într-o perioadă tulburată în existența sa. Dar autorul și-a asumat acest risc, fapt care se vede în evitarea publicării ei într-un volum. Totuși, poezia a fost încadrată în „Ce aude unicornul”. Titlul „Odă simplissimei flori” este o metaforă, care transpune o simplă floare a primăverii, pădăria, într-o putere a vieții. Poezia, alcătuită din două strofe, respectă forma unei ode, având adresare directă și ton solemn. Adjectivul „simplissima” folosit în limba latină, accentuează floare simplă care este redusă la simpla sa existență. Apoziția folosită alături de substantivul „pădărie”, „ecumenică” înseamnă totalitatea teritoriului cunoscut, civilizat. Astfel, umilitatea este relevantă pentru ca manifestarea unei puteri sacre, a cărei maxime intensitate, („aurie ardoare”) este aleasă ca reper pentru „fericitele zile” din calendarul viu al timpului, în care nu scrisul schimbă timpul, ci evenimentele marcante din viață. Cea de-a doua strofă, marchează intensificarea sentimentelor eului liric, fapt văzut prin înlocuirea „odei” cu „pean”, care reprezintă un imn dedicat zeului Apollo. Metafora „aurie ardoare” prezintă aceiași idee simplă ca versul „Sămânța să faci pe pământ” și anume, ideea de continuare a ciclului vieții, metaforă dinamizând un obiect static, prin înflorirea pădăriei. Penultimele două versuri, prezintă o idee pe care autorul a „secretizat-o” și anume

faptul ca oamenii, au o singură menire comună, o menire care conturează viețile multor oameni, fără ca aceștia să își dea seama, ei se nasc, creează alți oameni, apoi mor, unii realizând obiective mari, alții realizând doar principala menire.

În concluzie, autorul Lucian Blaga, a avut o viață plină de evenimente, a trăit în perioada Celor Două Războaie Mondiale, s-a tot mutat, de la Lancrăm, la Sebeș, la Viena, București și Cluj. Cu toate acestea, opera sa cuprinde evenimente din viața sa, transformate în poezii moderne, piese de teatru, în proză sau filozofie. Deci, poetul a fost, este și va fi o persoană care a îmbogățit literatura română.

Bibliografie:

1. Nistor Eugeniu - „LUCIAN BLAGA- Biografie și destin, Editura ARDEALUL, Târgu Mureș, 2019.
2. Blaga Lucian - „HRONICUL ȘI CÂNTECUL VÂRSTELOR, EDITURA ION CREANGĂ, București 1984, Ediție îngrijită, cuvânt înainte și note de Ion Bălu.

Motto: „Cu cât cunoști mai mult, cu atât devii mai bun.”

Blaga – un iubitor de Divinitate și de Creație

Elev, Stancu David Ștefan
Școala Gimnazială Nr. 142, Sector 6, București
Prof. coordonator, Tincu Camelia Daniela

Iubirea lui Dumnezeu este incomensurabilă, ea fiind revărsată în lume în orice moment, începând de la cel mai mic atom sau celulă, până la darul divin al vieții și chiar până la creațiile literare.

Însăși viața poetului este poate cea mai clară formă de exprimare a iubirii sale pentru oameni, ei trăind pe această lume pe care Lucian Blaga a simțit-o plină de frumuseți.

Dragostea Sa față de creațiile divine este permanent exprimată și foarte frumos este acest gest de altruism pe care numai Creatorul îl poate face, acela că nu a lăsat lumea un loc anost și gol, ci unul în care îl punem regăsi în orice punct insignifiant pe care îl vedem. Inclusiv noi putem fi uneltele cu care Domnul încă clădește acest posibil Rai, noi fiind intermediarii dintre frumusețea lumii înconjurătoare și Divinitate.

Dumnezeu ne dă mereu gândul cel bun pentru a putea aduce binele în lume, dar dacă îl refuzăm, refuzăm cel mai prețios dar - iubirea și apropierea de Divinitate.

Chiar dacă oamenii au fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ei au un mare defect, defect care nu i se atribuie Creatorului, ci indiferenței umane, ei uită datorită cui sunt pe această lume, datorită celei mai importante persoane din viața lor, pe care, în loc să o preaslăvească, deseori o aseamănă cu picătura căzută într-un ocean.

Cred că acesta este cel mai rău lucru pe care îl poate face, deoarece Dumnezeu ne-a creat din pur altruism, cu o singură condiție, iubirea dintre oameni și iubirea pentru divinitate.

Dumnezeu a făcut Raiul pe pământ, a înnobilat această lume și i-a oferit omului control absolut asupra ei, dar omul a înțeles greșit această putere pe care a primit-o și, din păcate, acea lume perfectă de la începutul veacurilor nu mai există și comuniunea om-natură, este din ce în ce mai fragilă, fragilitate pe care însuși poetul a descoperit-o de-a lungul existenței.

Darurile lui Dumnezeu ne înconjoară, de la cea mai mică celulă vie până la cel mai frumos dar care ne poate fi oferit: viața. Toate trebuie prețuite la adevărata lor valoare, începând cu sămânța existenței –viața, nu întâmplător vorbindu-se și astăzi despre „Lauda semintelor, celor de față și-n veci tuturor”. Nimic nu putea fi dacă nu exista viața, Dumnezeu a creat-o pentru a anima această lume pe care o făcuse perfectă pentru noi.

Totuși, nu este prea târziu să schimbăm aceste obiceiuri și concepții cel puțin greșite și să ne apropiem mai mult de Creatorul văzutei și nevăzutei care ne oferă cele mai de preț daruri pe care, din păcate, le refuzăm din ce în ce mai des...

SECȚIUNEA

INFORMARE-

DOCUMENTARE

elevi

**Motto: „Multe lucruri nu le vedem fiindcă le
privim prea de aproape.”**

**Lucian Blaga,
lucruri inedite**

Elevă, Mărcuș Noelis
Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba
Prof. coordonator, Mihălțan Maria

În 9 mai, 1895, Lucian Blaga se naște în satul Lancrăm, lângă Sebeș, fiind cel mai mic dintre copiii familiei. Tatăl a avut ideea să dea tuturor copiilor săi nume începând cu litera L: Letiția, Lionel, Liciniu, Liviu, Longin, Lelia etc.

Copilăria o petrece alături de părinți, plecând de la o vârstă fragedă pentru a studia. El a devenit un mare filosof, poet, dramaturg, jurnalist, profesor universitar. Întreaga viață și-a dedicat-o studiului, lăsând astfel generațiilor viitoare o adevărată comoară culturală. A trăit în condiții modeste în ultima parte a vieții sale, în două camere, împreună cu soția. Umbla mult pe jos, iubea natura, excursiile în Munții Apuseni și cafeaua. Era taciturn și avea puțini prieteni, personalități cunoscute ale vremii. Unele dintre operele sale sunt: În marea trecere, Nebănuitele trepte, Cruciada copiilor, Arca lui Noe, Trilogia culturii și multe altele. Lucian Blaga a avut o copilărie sub semnul tăcerii deoarece până la patru ani nu a putut să vorbească și n-a reușit niciodată să pronunțe ușor consoana „r”, după cum se autodefineste într-un vers „Lucian Blaga e mut ca o lebădă.” În decursul vieții, poetul român a fost redactor la ziarele „Voința” și „Patria”, precum și colaborator permanent la publicațiile „Gândirea”, „Adevărul literar și artistic” și „Cuvântul”. El s-a înscris la Facultatea de Teologie din Sibiu pentru a evita înrolarea în armata austro-ungară. A fost profesor universitar la Cluj, catedra de filosofia culturii fiind introdusă în mod special pentru el. În vara anului 1932, starețul Mănăstirii Tismana, părintele Glicherie Lovin (el însuși autor al unor lucrări de mărturisire ortodoxă) aducea, în presa vremii, calde mulțumiri unor instituții și persoane care binevoiseră a face daruri sfântului lăcaș: Fabrica de mobilă Kortz & Alexandrescu din Tg.-Jiu, Firma Voiciloiu & Dragotă, Direcția Penitenciarului Central din Craiova, domnii Luigi Pittini arhitectul și Nica Petrescu, un ilustru maestru al baroului gorjean ș.a.

Printre donatori îl găsim și pe CAIUS BREDICEANU, ministrul de atunci al României la Viena, care a dăruit o icoană în stil bizantin, reprezentând pe Sfântul Vasile cel Mare – „în amintirea familiei sale plecată din Brădicenii Gorjului acum 180 de ani, în Banat.”, după cum scrie Gorjanul din 1932. Caius Brediceanu provenea din ilustra familie a diplomaților bănățeni, din care făcea parte și Cornelia Brediceanu. Tiberiu, Caius, Sempronia și Cornelia, frați și soră, erau descendenții renumitului politician bănățean Coriolan Brediceanu (n. 5 ianuarie 1850 – m. 7 februarie 1909, Lugoj). Pe Cornelia Brediceanu, Blaga o cunoaște încă din timpul studiilor la Liceul „Andrei Șaguna” din Brașov, fiind colegi. Tânăra – „slăbuță, liniștită, cu ochii vii și inteligenți” – răspunde admirației sincere cu afecțiune firească: „Ne comportam ca și cum ne-am fi cunoscut dintotdeauna.” „Acel ghiocel negru”, „creola aceea”, ce pare altora „inaccesibilă” și de care „s-a încântat” chiar un tânăr

profesor, nu e alta decât studenta de la medicină (înscrișă à contre-coeur), la Universitatea din Viena, în toamna lui 1917 și întâlnită frecvent la biblioteca în care poetul își petrecea o mare parte din timpul zilei. Studenta de acum „nu mai era fetișcana subțirică, ce refuza cu dispreț băiețos împlinirile”, făptura ei se împlinise armonios. „O priveam pierdut”, mărturisește poetul în scrierea memorialistică postumă Hronicul și cântecul vârstelor (1965). După o logodnă secretă și o tumultuoasă corespondență, cei doi își vor legitima legătura. „Poemele luminii sunt ale mele”, va mărturisi mai târziu Cornelia Blaga, destul de îngăduitoare cu „muzele” poetului, care, după cum se știe, n-au fost puține... Căsătoria cu Cornelia Brediceanu are loc în 1920 și, la insistențele cumnatului său Caius Brediceanu, Blaga se pregătește pentru cariera diplomatică, urmând studii de drept la Universitatea din Cluj. Va fi numit, apoi, atașat de presă și consilier la legațiile României din Varșovia (1926), Praga (1927-1928), Berna (1928-1932; 1937-1938), Viena (1932-1937). După o meteorică prestație ca secretar de stat la Externe în guvernul Goga, Blaga avea să meargă la Lisabona, ca ministru plenipotențiar (1938-1939). Această activitate diplomatică (evocată cu un realism sarcastic în romanul postum Luntrea lui Caron, 1990), de anvergură europeană, a fost pusă recent în evidență atât de nepotul poetului, Corneliu Blaga, cât și de cercetătorii Pavel Țugui și Constantin I. Turcu. Revenind la familia Brediceanu, vom observa că înaintașii dinspre soție ai poetului se strămutaseră din Brădicenii Gorjului în Banat pe la mijlocul secolului al XVIII-lea. Originea gorjencească a Bredicenilor era cunoscută în familia poetului, foarte atent, de fapt, la arborele genealogic al înaintașilor și descendenților săi, fără însă a-l pasiona prea mult genealogia maritală. Dintre familiile boierești oltene și mehedintene (care susținuseră pe austrieci împotriva turcilor, declinându-și astfel vocația europeană), plecate în Banat după 1740 (când stăpânirea austriacă asupra Olteniei încetează, ca urmare a războiului austro-turc din 1736-1739, prin Pacea de la Belgrad, 1739) se numără și ascendenții Corneliiei Brediceanu: „Dintre boierii olteni care au fost siliți să-și părăsească moșiile împreună cu familiile lor și s-au stabilit în Banat, au fost Deicol Brăiloiu și Gheorghe Brădiceanu. Despre George Brădiceanu, știm că era din Brădiceni, iar Barbu Brăiloiu se pare că locuia la Vădeni. În petiția lor scrisă în latinește, adresată în 1749 către Maria Terezia, solicită „o slujbuliță”, cu care să-și procure hrana cotidiană. Împărăteasa le-a aprobat să li se acorde din nou funcția de plăieși și scăunași pe care au mai avut-o în Valahia. Lui George Brădiceanu îi revine meritul că a dus în Banat entuziasmul și flacăra românească, transmisă urmașilor săi care au luptat acolo pentru existența neamului românesc. Fiul său, Ion, din comuna Boldur, trece la Lugoj, unde crește urmașul Vasile, tatăl lui Coriolan Brădiceanu, marele luptător pentru cauza românilor din Banat și Transilvania. Fiii acestuia sunt Caius, fost diplomat român, și Tiberiu Brediceanu, distinsul folclorist și compozitor...”, conform celor scrise de Gh. Gârdu în SERILE LA BRĂDICENI, Anul II. Desigur, în familia Brădicenilor, periplul olteano-bănățean al înaintașilor constituia o amintire scumpă, așa se explică darul de preț (Icoana Sfântului Vasile cel Mare) pe care Caius Brediceanu (a se observa înlocuirea lui ă cu e, într-o pronunție mai literară) îl face în 1932 Mănăstirii Tismana, nefiind excluse anumite pelerinaje ale familiei în Gorj, la Brădiceni și pe Valea Jaleșului. Însuși Blaga cunoștea câte ceva din arborele genealogic al familiei sale, dar și din cel al soției. Cunoaștem „tratamentul” ironic la care era supus poetul îndeosebi de cumnatul său, cel care are meritul de a-l fi determinat să urmeze studii de drept la Cluj, după venirea de la Viena, în vederea unei confortabile cariere diplomatice. În Hronicul și cântecul vârstelor poetul evocă, desigur, cu duioasă prețuire, figura bunicului său, „moșul Simion Blaga”, ctitorul casei natale și preot în Lancrăm, dar și pe mama sa, Ana, născută Moga, ce făcea parte dintr-o veche familie de români venită din Macedonia pe la sfârșitul secolului al XVII-lea și care dăduse câțiva preoți și chiar un episcop al Sibiului. Statuia marelui poet din Cluj, creație a lui Romul

Lădes, a fost inițial doar bustul pentru care Lucian Blaga a pozat în 1947, afirmând: “Apar ca un Goethe romantic. În 1946, când Petre Hossu, student și mai târziu prieten al marelui poet, scrie teza de doctorat în domeniul filosofiei și o prezintă acestuia, dar lucrarea este respinsă. Volumele sale de poezii : „Poemele luminii”, „Pașii profetului”, „În marea trecere”, „Lauda somnului”, „La curțile dorului” etc. – piesele de teatru (miturile dramatice), aflate sub semnul expresionismului – „Zamolxe”, „Tulburarea apelor”, „Arca lui Noe” etc. – opera filosofică – „Trilogia cunoașterii”, „Trilogia culturii”, „Trilogia valorilor” – relevă o personalitate creatoare excepțională, inconfundabilă prin adâncimea gândului, cuvântului și a semnificațiilor operei. În anul 1956, Lucian Blaga a fost propus de Rosa del Conte și de criticul Basil Munteanu, dar se pare că ideea a pornit chiar de la Mircea Eliade pentru a primi premiul Nobel pentru literatură. Autoritățile comuniste nu au sprijinit în niciun fel aceste gesturi, pentru că era considerat un filosof idealist, iar poeziile lui au fost interzise până la ediția din 1962 îngrijită de George Ivașcu. Lucian Blaga a luat decizia de a refuza lucrarea fiind influențat în mod malefic de scriitoarea Olga Caba. Peste ani i-a declarat lui Petre Hossu, cu parere de rău: „Țineam de mult, dragă Hossule, să-ți mărturisesc că am avut puternice remușcări că ți-am zdruncinat doctoratul, mai ales că după aceea am fost adus în situația să acord doctorate pentru niște lucrări deplorabile”. Deoarece nu a acceptat marxism-leninismul a fost înlăturat de la catedra de filosofie, lucrând tot restul vieții în cadrul Bibliotecii Academiei. Își ieșea din minți când cineva avea o părere nu tocmai bună despre operele sale. Petre Hossu afirmă în cartea sa Memorialul Lucian Blaga „Era însă o natură irascibilă, mai ales când bănuia rea-credință față de opera lui, denaturându-i sensul. Și avea reacții de-a dreptul isterice.” A fost propus pentru a primi premiul Nobel pentru literatură la inițiativa lui Mircea Eliade, acest lucru nu a fost atestat cu dovezi. A murit în urma unui cancer la coloana vertebrală. După două luni de la internare, Blaga era tot mai slăbit, refuza mereu orice mâncare, se retrăsese cu totul în sine, iar radiografiile și consultul comun al bolnavului de către o comisie de medici de la Cluj și București au confirmat un sfârșit nu prea îndepărtat. De pe la mijlocul lui martie 1961 i se administra deja morfină, pentru ca în noaptea de 5 spre 6 mai să se trezească pe la ora 03:30, cu o aparentă luciditate, mărturisindu-i soției care îi era alături că peste o oră va muri.

Lucian Blaga, o personalitate impunătoare a culturii interbelice, s-a stins din viață pe 6 mai 1961, la Cluj. A fost înmormântat de ziua lui, pe 9 mai la vârsta de 66 de ani.

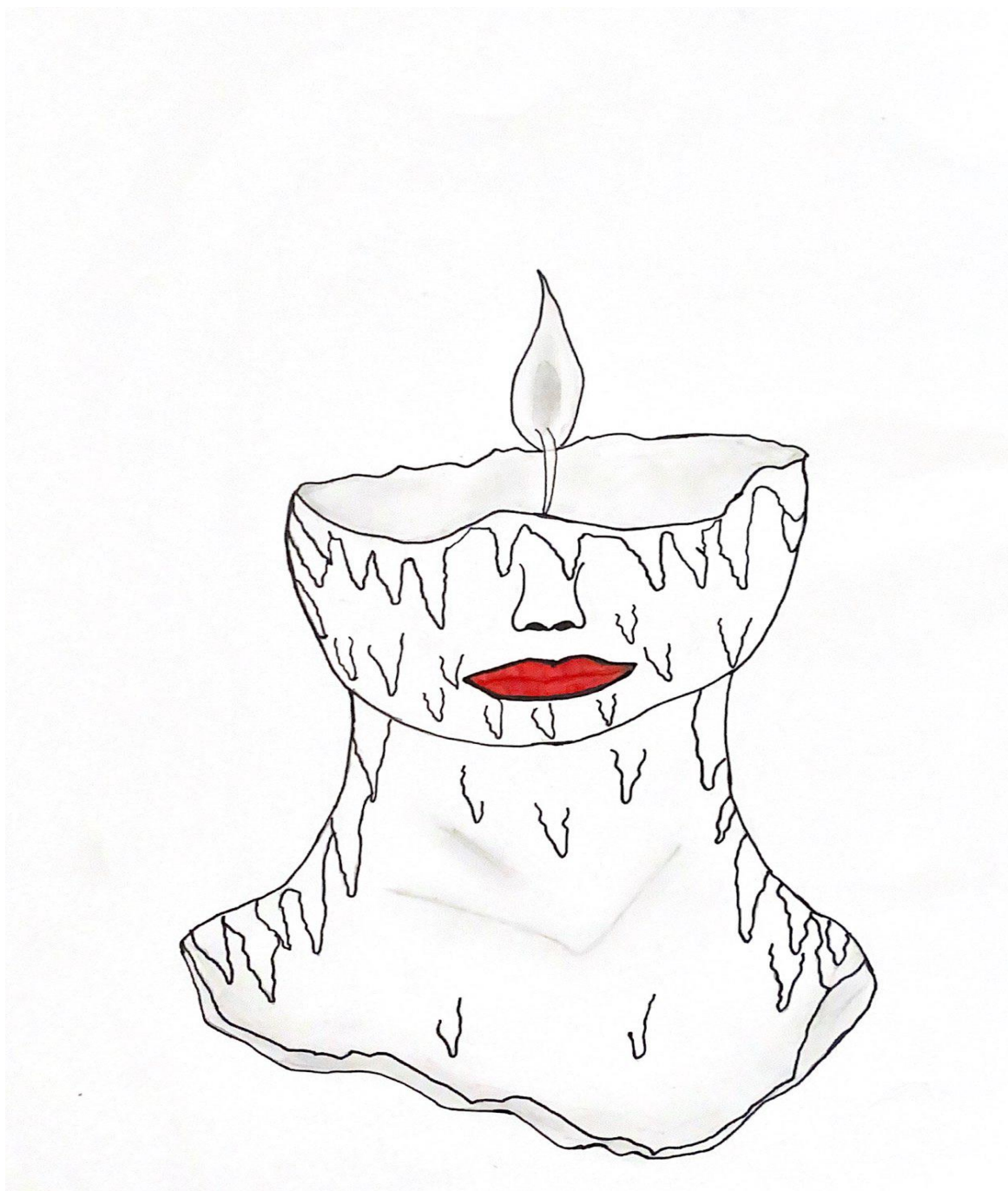

SECȚIUNEA

ARTE PLASTICE elevi și profesori

Motto: „Când vrei să vezi foarte clar un lucru, nu-l lumina prea tare, nu-i lua de pe față toate umbrele”

Elevă, Vințan Antonina Ioana
Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba
Prof. coordonator, Rof Elena

Motto: „Culege ceea ce ai semănat și vei fi îndestulat”.

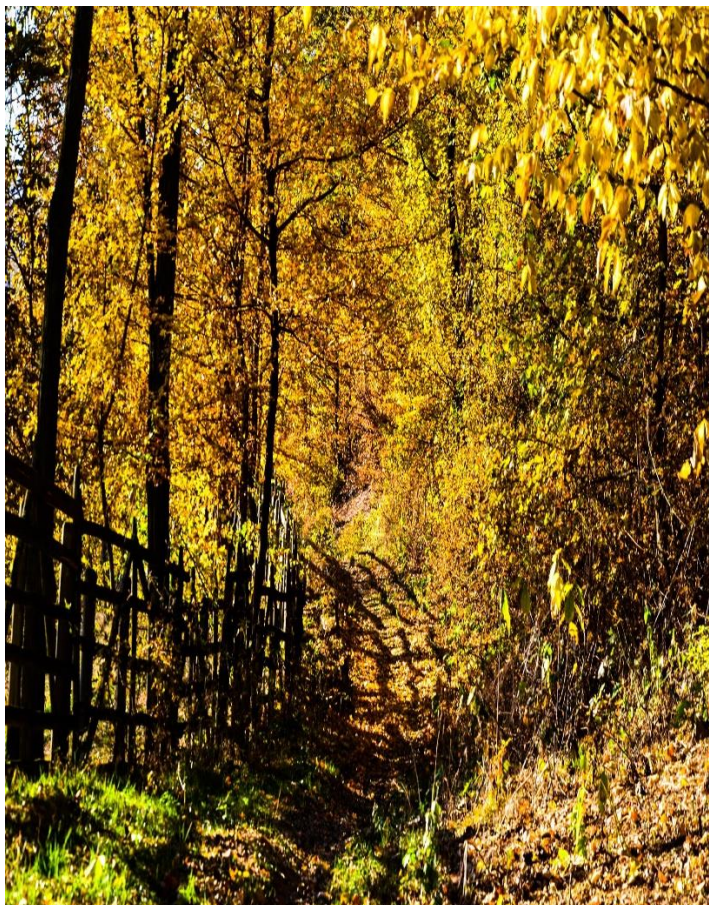
Elevă, Iancu Dalia-Andreea
Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba
Prof. coordonator, Rusan Mirela

Bunătate toamna de Lucian Blaga

Pomi suferind de gălbinare ne ies în drum.
O minune e câteodată boala.
Pătrunse de duh,
fetele-și lungesc ceara,
dar nimeni nu mai caută vindecare.

Toamna surâzi îngăduitor pe toate cărările.
Toamna toți oamenii încap laolaltă.
Iar noi cei altădat-atât de răi
azi suntem buni, parcă am trece fără viață
prin aurore subpământeste.

Porțile pământului s-au deschis.
Dați-vă mâinile pentru sfârșit:
îngerii au cântat toată noaptea,
prin păduri au cântat toată noaptea
că bunătatea e moartă.

Motto: „Din moara timpului, sufletul va ieși viu”

Elevă, Sevestrean Andreea
Colegiul Tehnic „Apulum” Alba Iulia, jud. Alba
Prof. coordonatori, Cunțan Mariana, Vlad Dana

Motto: „Fără vise și pasiune doar exist, nu trăiesc”

Elevă, Cîmpean Bianca Antonia
Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba
Prof. coordonator, Rusan Mirela

Mugurii

de Lucian Blaga

Un vânt de seară aprins sărută
cerul la apus și-i scoate ruji de
sânge pe obraji. Trântit în iarbă
rup cu dinții gândind aiurea-
mugurii unui vlăstar primăvărat.

îmi zic: „Din muguri amari înfloresc
potire grele de nectar” și cald din
temelii tresar de-amarul tinerelor
mele patimi.

Motto: „Fiecare copac își pune singur coroana pe cap ca Napoleon”

Elevă, Daniela Găiseanu
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Alba Iulia, jud. Alba
Prof. coordonator, Popa Diane

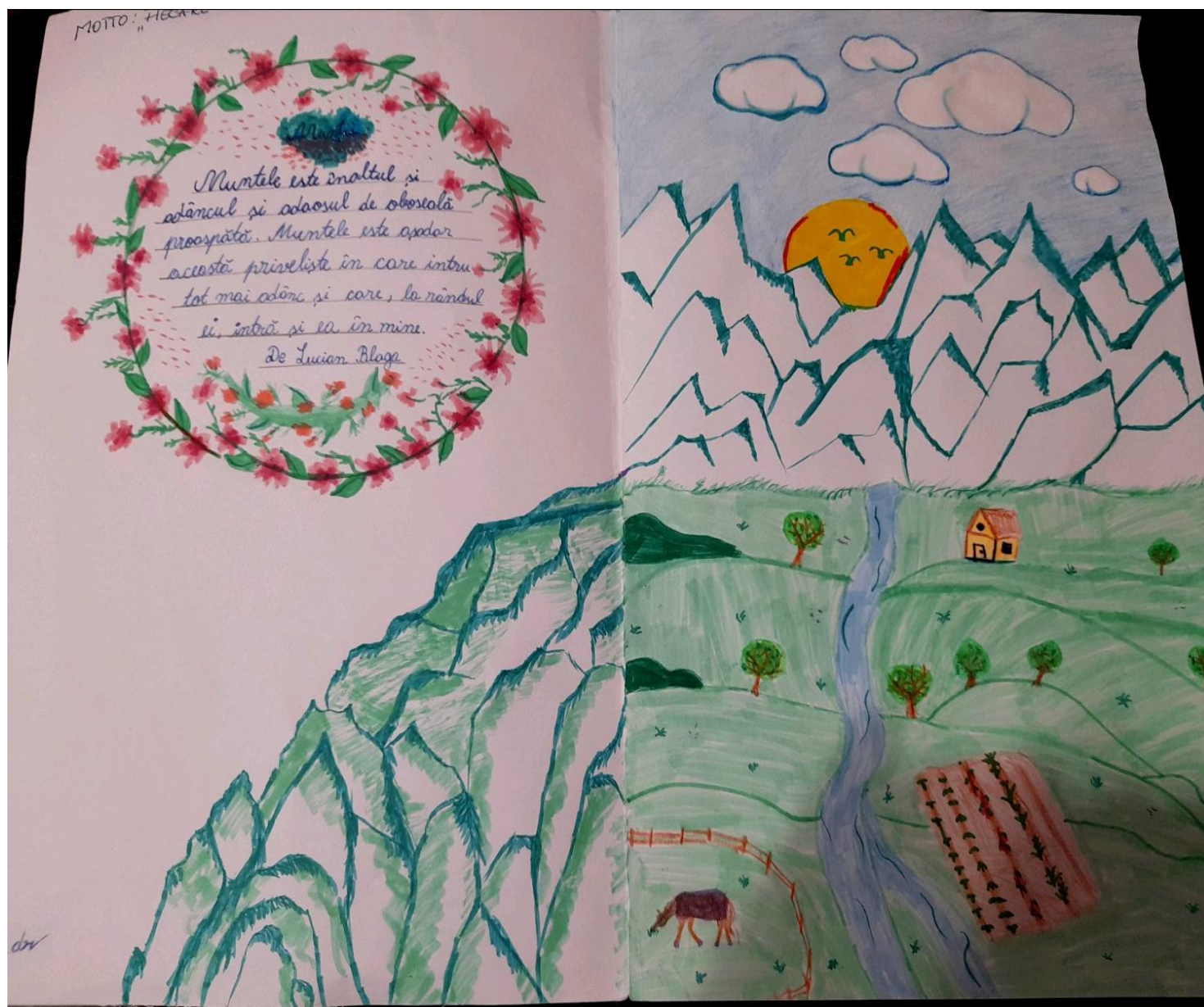

Motto: „Fiecare munte iubește înălțimea”

Elevă, Toader Andrada

Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba

Prof. coordonator, Mihălțan Maria

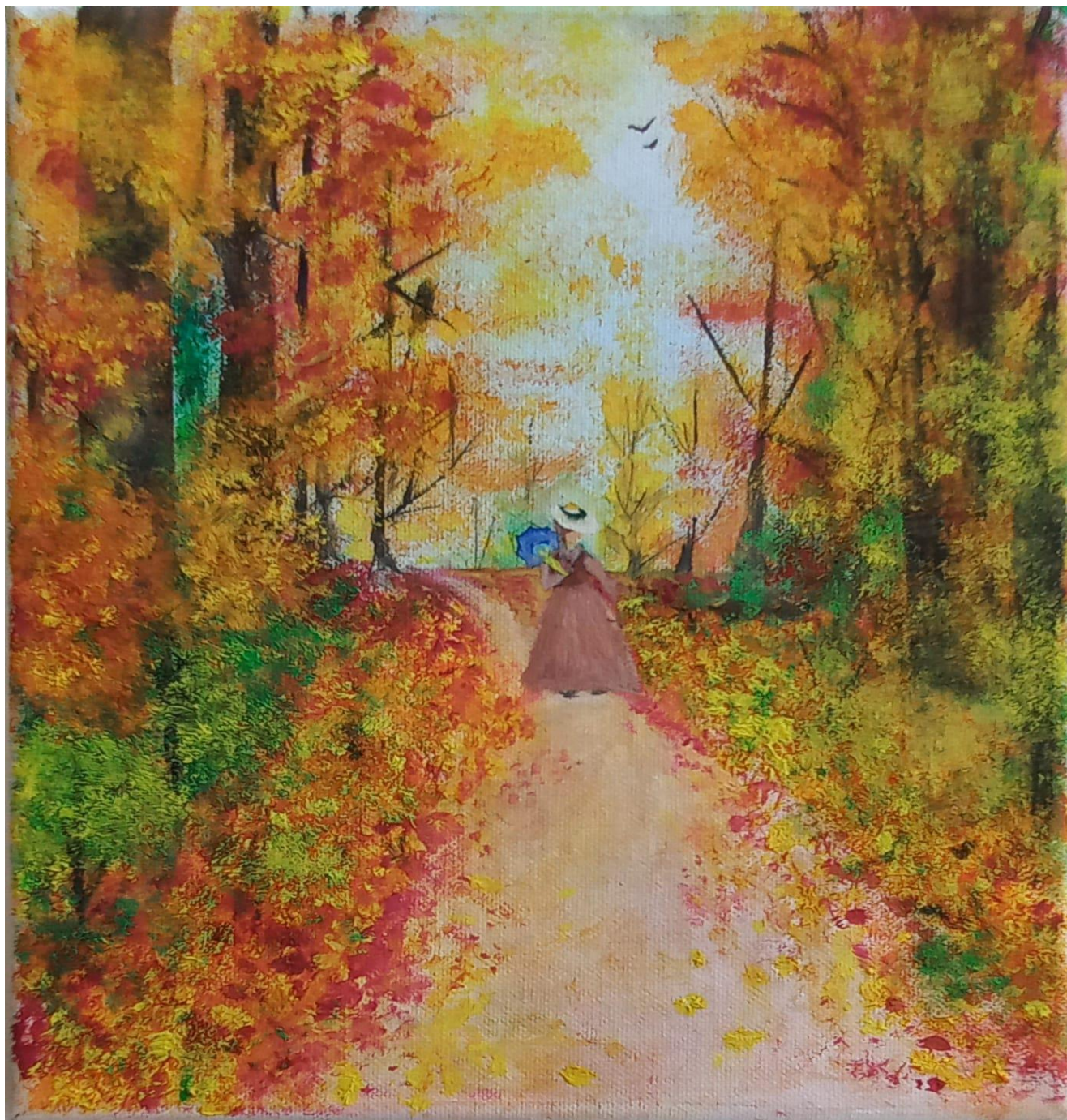

Motto: „Lucian Blaga e mut ca o lebădă/în patria sa/zăpada făpturii ține loc de cuvânt”

Elevă, Vlad Maria

Colegiul Național „Lucian Blaga” Sebeș, jud Alba

Prof. coordonator, Zurman Sanda Camelia

Motto: „Natura vorbește în culori”

Elevă, Dăncilă Rocsana
Colegiul Național „Lucian Blaga” Sebeș, jud. Alba
Prof. coordonator, Zurman Sanda Camelia

Motto: „Pentru a atinge idealul trebuie să crezi irealul”

Elevă, Beleiu Denisa-Sorina

Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia, jud. Alba

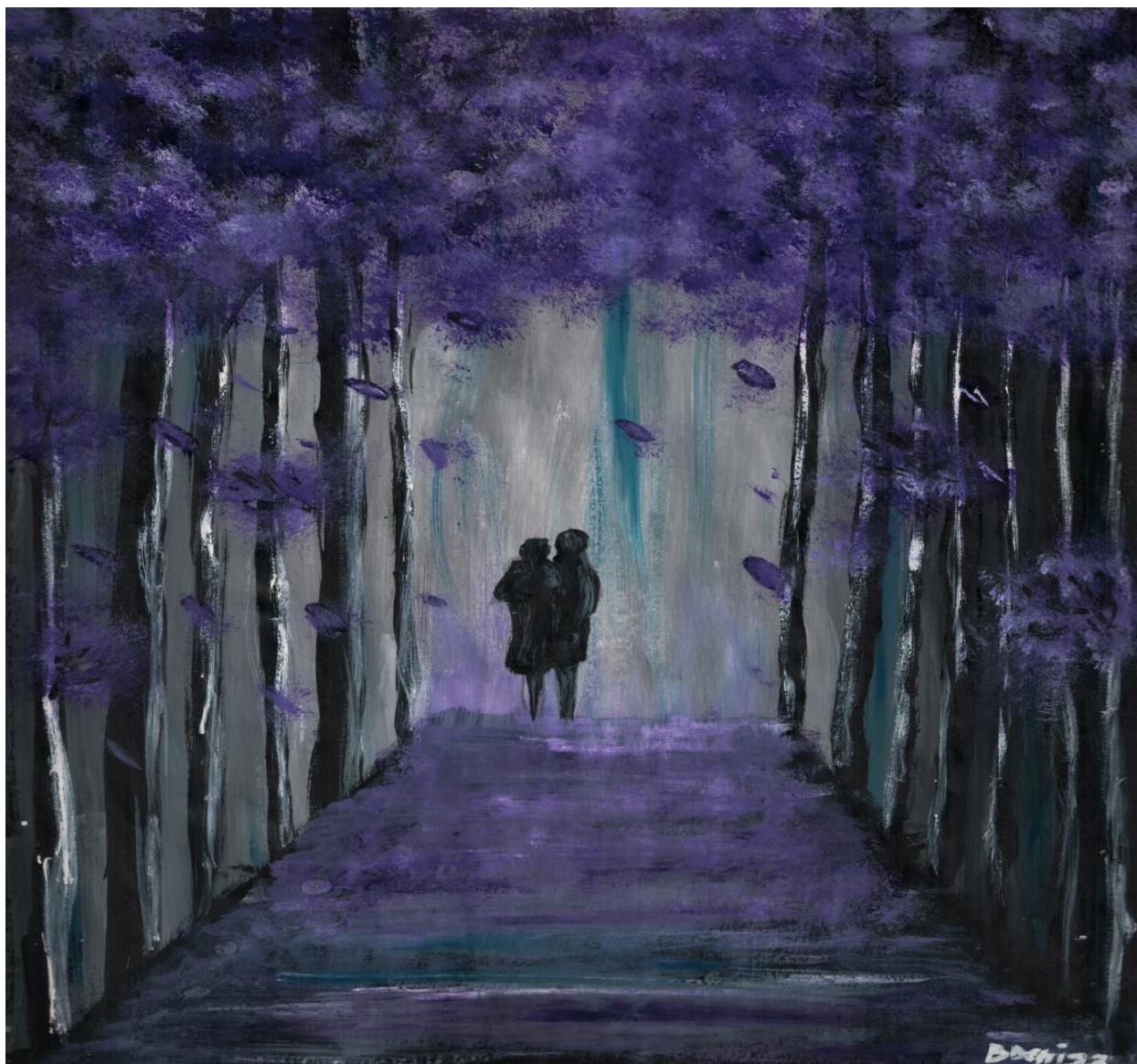
Prof. coordonator, Hauptcorn Dan

Glas în paradis

Lucian Blaga

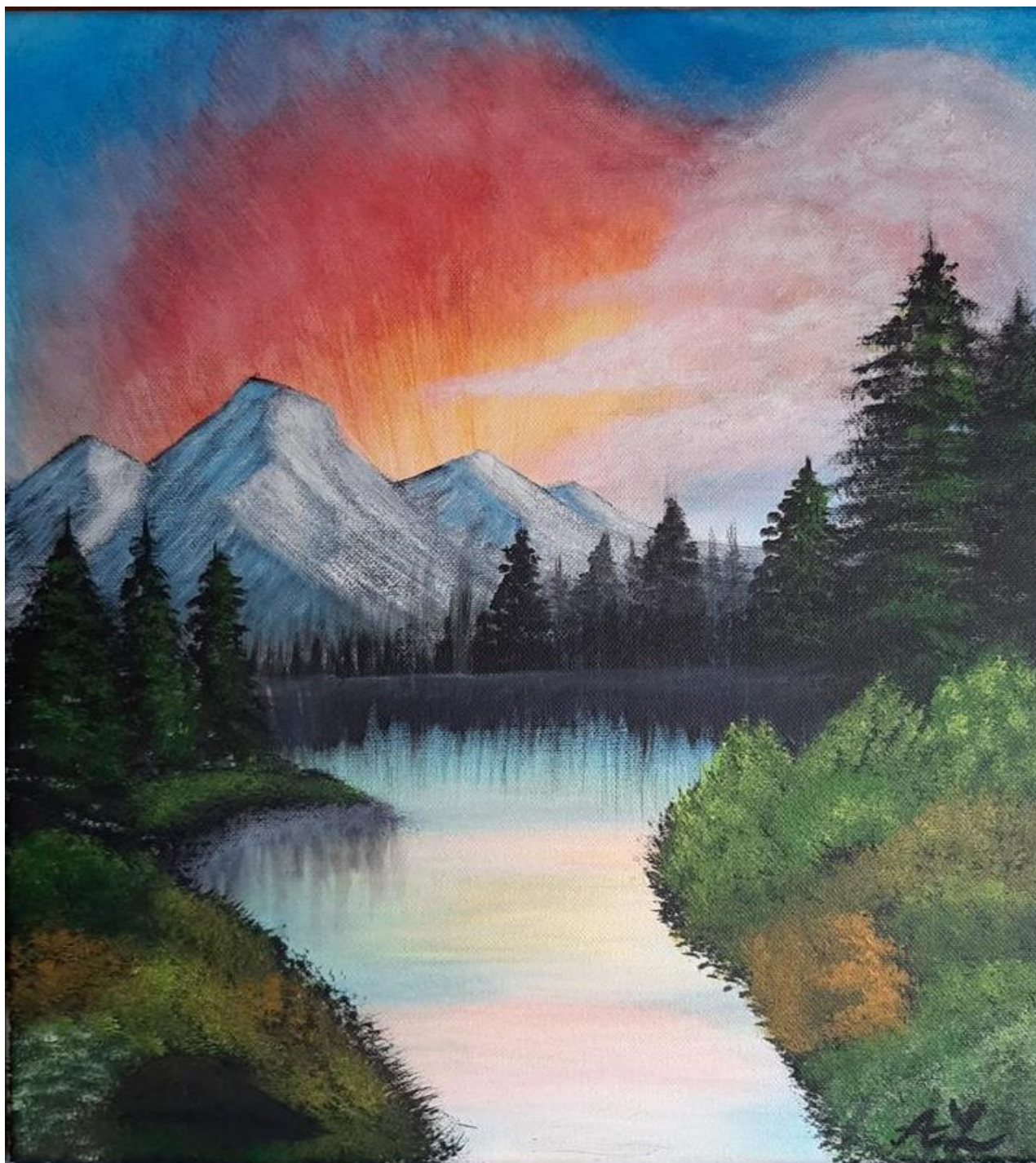
Vino să ședem subț pom.
Deasupra-i încă veac ceresc.
În vântul adevărului,
în marea umbr-a mărilor,
vreau părul să ți-l despletesc
să fluture ca-n vis
către hotarul pământesc.

Ce grai în sânge am închis?
Vino să ședem subț pom,
unde ceasul fără vină
cu șarpele se joacă-n doi.
tu ești om, eu sunt om.
ce grea e pentru noi
osânda de a sta-n lumină!

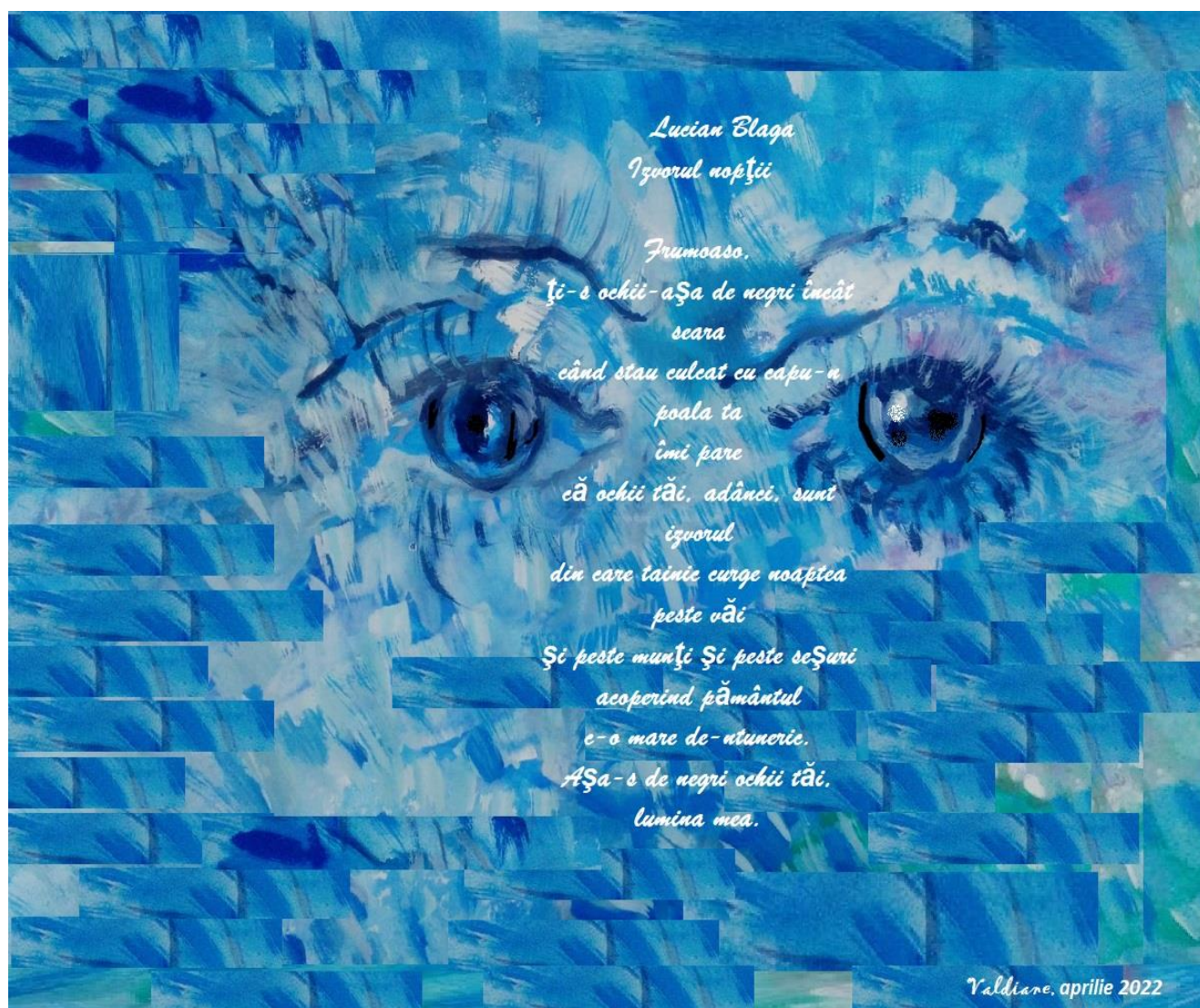
Motto: „Unii sunt naivi tocmai prin faptul că iau toate lucrurile în serios.”

Elevă, Lungu Andra-Anastasia
Colegiul Național „Inochentie Micu Clain” Blaj, jud. Alba
Prof. coordonator, Carmen Simu

Motto: „Ca un eretic stau și mă-ntreb: De unde-și are Raiul – lumina? – Știu: Îl luminează iadul
cu flăcările lui!”

Profesor, Popa Diane
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Alba Iulia, jud. Alba

SECȚIUNEA

CREAȚIE LITERARĂ

elevi și profesori

Motto: „să te-mbrățișez cu coastele-aș fi vrut”

Elevă, Grozav Ștefana-Maria
Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău
Prof. coordonator, Roșu Roxana

vulnerabilitate

dorința de a pune capul
pe pieptul ființei iubite
fără să-l strivești
îmi amintește de fluturii Cap-de-Mort
din pădurile noastre de acasă
de fragilitatea afecțiunii
de pielea aspră ca o coajă
care separă & delimitează
eul de sine și tu-ul de eu

iubitule, mă tem că privirile mele
distante & ocrotitoare
nu-ți vor mângâia niciodată chipul
ivoriu
că genele tale au fost create special
ca să ne apere de preludiul gingaș
al privirilor
când te dezlipești ușor
de umbra rece
și moale a gândurilor mele
iar silueta ta distorsionată în sticlă
devine un sinonim al înstrăinării
obrazul meu îți caută instinctiv
palmele gravate delicat cu orgoliu
și fum de țigară

ridic încet de pe podeaua lucioasă
înecată în alcool și frici reprimare
imaginea ta de la ora 3 dimineața
doza neterminată de hell
metafizica vocilor înăbușite de lângă bar
ca niște frânturi de conștiință
le mângâi le uit le scuip le sărut
și le proiectez apoi în cortex
cu dragostea dureros de frumoasă
a unei mame adoptive
până să te întâlnesc n-am știut
că vulnerabilitatea e
cel mai mic os
din corpul uman.

sintetic

*claustrofobă în uterul mamei
n-am știut că voi îmbrăca prematur
sângele alb al luminii.*

au trecut 18 ani și
solitudinea încă îmi pătează tâmpilele
mi-aș fi dorit să nu găsesc niciodată cordonul roșu
să zac în pântec la căldură
ca o ființă parazitară
lipită de țesutul tău moale

astăzi îmi ascund în oase
priviri translucide
și mă complac în iluzia sumbră
a realității
*fiecare colț al minții mele
e plin de mușegai.*

mângâi absentă obrajii sintetici
ai străinilor
cu pielea lor subțire de naftalină
și proiectez interiorități
fragile din sticlă
pentru cei pierduți.

lumea noastră e o prelungire
a conștiinței mele
o colonie de furnici cu vise & ambiții
care doar zdrobite cu piciorul
s-ar întâlni în același plan

*de la balcon vă văd exact așa cum sunteți
mici & întunecați
purtând oglinda lunii ca o manta în noaptea clară*

gândește-te la mine ca la un
eu improvizat
care-ți netezește gândurile
sunt reflexia unei inexistențe
tardive & latente
o himeră de care îți amintești
doar atunci când începi să uiți
*cât de reci
pot fi constelațiile
care ne despart de noi înșine.*

Motto: „Poezia este limbaj obișnuit ridicat la puterea N.”

Elevă, Bărbulescu Iulia

Colegiul Național „Ion Creangă”, București

Prof. coordonator, Alina Mustățeanu

Fără rimă...

Într-o poezie fără cuvinte,
Părem fericiți că trăim ca în carte
Amintindu-ne de fapte
Blestemate.

Într-o poezie fără rimă,
În umbră fără urmă
Îți cânt o melodie într-o gamă
Sublimă.

Într-o poezie fără strofe,
Îmi scrii scrisori caligrafe,
Dansând în mână cu garoafe
Amorfe.

Într-o poezie fără versuri,
Ne uităm la stele în zări
Până-n zori
Noi doi, imaturi...

În versuri fără poezie,
Trăim într-o veșnicie
Care e doar magie
Aparent...

Romanul despre dor

Răpunsă de dor,
Stau într-un colț
Într-o noapte fără nume,
Amețită de alcool.

Cu haos între gânduri,
Îți scriu pe pagini scoase din mine
Un roman al cărui nume nu-l vei ști,
Un roman în care te vei regăsi.

Foi goale ce au devenit pline
Cu puține resemnări...
Foi uscate ce au devenit ude
De lacrimile mele mute...

Gânduri abstracte și cuvinte absurde
Ce scriu despre amoruri
Care îmi aduc aminte
Cât suntem de departe

E târziu în noapte
Și mă aștern pe foi de plumb
Sperând să termin
Romanul-sine despre dor.

Flori, mucegai și petale

Flori de cleștar
Pași de chihlimbar,
Ghiocei răsar
Într-un ger amar.

A fost ce nu va mai fi
O primăvară ce nu va mai veni
Scrișă în povești fără sfârșit
Spuse până la răsărit.

Stelele ce cad,
Line în drum spre asfalt,
Aduc cu ele
Flori, mucegai și petale.

Petale căzute
Parcă metamorfozate
În ploi scufundate
Peste versuri stricate.

Flori înflorite în întuneric,
Ce se ofilesc în scrum de țigară
Și note de chitară
Care vor să moară...

Și-am să te transform în poezie

Și-am să te transform în poezie
Când dorul îți va striga numele
Și pleoapele se vor dezlipi,
Iar inima își va începe al său vals.

Și-am să te transpun în versuri calde
Când flori vor înflori
Și Soarele va străluci,
Iar noi ne vom privi.

Și-am să te scriu în strofe
Când Luna ne va păzi pe noi,
Doi îngeri păzitori,
Ascultând o ploaie cântată în doi.

Și-am să te pun în rime,
Nedescoperite de nimeni,
Adăpostite la lumina stelelor,
Care te așteaptă pe tine...

Și te-am transformat în poezie,
Dar tu tot n-ai știut
Mă arunc în al nopții neant,
Uitând cum te-am furat
Din stele...

Motto: „Lectura este hrana și bandajul sufletului”

Elev, Buzoiu Alex-Marian
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Focșani
Prof. coordonator, Noroceana Ana-Maria

Oblivio

Nu încerca să găsești o scuza pentru noi.
Nu mai încerca să salvezi ce eram odată.
Nu te mai prefăce că nu au fost și ploii.
Nu te mai vreau pe al meu covor brodată.

Adevărul a fost mereu acolo , crud și amăgitor
În răsul nostru a lipsit aceea nuanță de culoare
În focul nostru a lipsit o picătură de amor,
Iar vorbele tale nu mai aveau de mult valoare.

Îngerii mi-au zis cu cine o să ma lupt,
Dar atunci din păcate, te-am dorit mai mult
Demonii m-au învățat din milă , cum să lupt,
Iar eu de dragul tău, nu am vrut sa-i ascult.

Nu te urăsc, pentru că ai fost atunci a mea,
Te urăsc, pentru că încă încerci să fii a mea!

O seara între rai și iad
Spre soare contemplez și râd,
Simt, cum demonii privesc și-mi surâd.
Îmi șoptești, că vor să-mi te ia din gând,
Iar eu te strâng mai tare la piept, plângând.
Căldura flăcărilor face distanța mult prea mică,
Mirosul smoalei îmi arată o prezență malefică
De acum buzele tale îmi lasă un gust amar,
Încep să nu te mai recunosc și devine un coșmar.
Deodată din lacul strălucitor apare luna, o comoară,
Iar glasuri de îngeri încep din frigul nopții să răsară.
Focurile se sting, iar tu din întuneric te-ai adunat,
Între noi e bine iar , dar mă întreb ce s-a întâmplat?
Știu !: Iadul cu flăcările lui luminează raiul,
Iar iadul cu îngerii căzuți ,originea lui e tot raiul.

*Text inspirațional - „Lumina raiului” de Lucian Blaga

Motto: „Iubirea este al doilea surâs al tragediei noastre. Sau poate că totuși primul”

Elevă, Doncu Ștefania – Valentina – Alexandra

Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba

Prof. coordonator, Rof Elena

Dolorimetru pentru suflet

Plăcerea mea,
măsurată în doli.
Chinul meu,
reprezentat de fiii lui Chronos.
Aceștia mă strâng,
Mă torturează,
La final,
Mă lasă să-i privesc
neputincioasă.
Aduceți un
dolorimetru pentru suflet!
Prefer să-mi explodeze
în față,
cedând din cauza presiunii,
Unui număr exagerat
de unități,
Decât să mai număr-
secundele,
minutele
sau orice altceva
îi aparține Tatălui Timp.

A doua rundă

Joc în viața reală,
Folosesc cărți asemenea
celor de tarot.
Tu ai cerut a doua rundă!
Ai vrut să jucăm
cu pachetul tău,
dar tu nu știi
că am intrat prin efracție,
în partea transportată de trup.
Am cotrobăit grăbită
Prin sertarul cu sentimente
și alte nimicuri.
Am găsit pachetul
și am sustras
cartea îndrăgostiților
și cea a morții,
fără să las vreo amprentă.
Acum poate începe jocul!
Îți voi arăta cartea slabă,
Vei crede că o voi arunca
din prima,
Precum în întâia rundă
Dar...
când voi afla
momentul tău de slăbiciune,
voi arunca moartea-
Finalul nostru-
Începutul liniștii mele.

Suflet transformat în artă

Te iubesc!
două grupări de litere
care sună superficial,
în comparație
cu ale mele simțiri.
Corpul meu e nevaloros,
Așa că...
îți dăruiesc sufletul!
Nu-l distruge!
e pe bucăți deja...
M-ai ajutat să le adun,
fără a ști
Că-ți vor aparține ție.
Pune-l lângă al tău!
sau-
Transformă-l în frumos!
Fă-l operă de artă!
Pentru a deveni
veșnic admirat.
Pictează cu sentimente!
Sau scrie cu trăiri!
Pune în fundal
fluturii pe care
mi-i trezești-
La final
Semnează-te!
Pentru a afla toți
Că este doar al tău.

Motto: „Când vrei să vezi foarte clar un lucru, nu-l lumina prea tare, nu-i lua de pe față toate umbrele”

Elevă, Similache Livia-Anemona
Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba
Prof. coordonator, Pop Romina

Cu ce folos ne-am iubit?

Cu ce folos că ne-am iubit

Când astăzi suntem doi străini? Eram doi foști când ne-am trezit,
Lipsiți de dor și rădăcini.

N-am înțeles ce s-a întâmplat.

Întrezăream ca prin coșmar.

Eram aici și am plecat,

Lăsând în urmă-un gust amar.

Cu ce folos să ne amintim,

De ce a fost cândva-ntre noi?

Că suntem bine ne mințim, Dar lacrimile ne sunt sloi.

Cu ce folos noi ne-am iubit,

Când azi nu mai avem nimic?

În suflet este ger cumplit,

Iar tu...știi că mă tem de frig...

Muzică

Îmi arde pe piele o notă ascunsă,
Născută din sunetul cald de pian,
Iar umbra ei, de mult necuprinsă
De mâinile tale, se frânge amar...

Se aude o voce cântând în surdină, Și frigul în mine se-
adună încet,

Vioara din colț durerea-și suspină Cu ștersul ecou din vers
de poet.

Pe pat stă uitată de mult o chitară,
Ce-și plânge acordul pierdut în abis,
Îmi aruncă pe piele durerea cântată Iar ultimul sunet se
sparge în vis.

Tăcerea se-aude acum din vioară, Pianul se stinge în sunete
mute,

Pe piele îmi arde acord de chitară
Pierdut de demult în versuri tăcute.

Acolo, lângă tine...

Când ești departe, pe străzi străine, Să știi că eu pot fi exact lângă tine!

Îi mulțumesc minții mele ce mă surprinde!

Corpul e aici, bătut în cuie,

Iar respirația îmi e ORIUNDE!

ORIUNDE, e mai des în locurile ce tu le privești,

Unde zâmbești, vorbești sau spre unde vrei să pleci. Eu sunt urma ta, peste tot

Și promit să fiu, până nu mai pot!

Motto: „Poezia este ca o pasăre ce zboară invers”

Profesor, Mustățeanu Alina
Colegiul Național „Ion Creangă”, București

Gând continuu

Lucian Blaga nu e mut ca o lebădă,
el cântă mereu lauda somnului și lauda semințelor,
așteaptă la curțile dorului să măsoare
cumpăna apelor
iar glasul lui nu e glas,
e o corolă nesfârșită de lumini.
Lucian Blaga nu e un poet,
el e lumină, e apă și e dor,
pășește cu stelele în căi lactee
și aude ce aud unicornii.
Lucian Blaga nu e un poem,
El e gândul continuu
Care e locuiește etern într-o lacrimă.

O singură stâncă

Fire de speranță împrăstiate pe țărm,
gânduri înspumate...
Cioburi de amintiri sidefii
Pe care calc cu sufletul gol.

Țipă pescărușii deasupra sufletului meu,
marea îmi aruncă lacrimi sărate în obraz,
pleacă iar gândurile călătoare,
iar ochii verzi din copaci mă privesc.

La mal, țărmul e rece, nisipul e ud
iar pașii mei nu se șterg la ochi cu valuri...
La mal sunt doar eu, fără tu,
o singură stâncă lovită de mare...

Sunt eu

Visez...
Alerg pe câmpiile norilor,
cobor prin labirintul de frunze,
mă împrăștiu la marginea zărilor,
apoi mă scurg printre pânze
Sunt doar secundă...

Visez?...

Sunt eu...
48

Nu mai știu unde au zburat verile,
Întreb copacii despre ploi,
Te văd risipind amurgurile,
apoi plutesc printre cuvintele din noi.
Sunt doar trăire...

Sunt eu?...

Am crezut

Diluând secunde am crezut că trăiesc
Trăind melodiile am crezut că înțeleg
Înțelegând ploile am crezut că știu
Știind florile am crezut că visez
Visând lumile am crezut că zbor
Zburând printre cuvinte am crezut că vorbesc
Vorbind cu gândurile tale am crezut că iubesc
Iubind imagini vechi am crezut...
Am crezut.

Motto: „Destinul omului este creația”

Profesor, Bogdan Marius-Ciprian
Oraș Pantelimon, Jud. Ilfov

Perspectivă rimată

În praștie pun piatra rotundă.
Și trag de ea în gardul de-afară.
Și toată grădina se inundă.
Cât de lumină se face! E clară...

Curând prin gaură pătrunde-un ochi.
Și-și aruncă privirea în plină lumină.
Și-și lasă pe mine pupila din ochi.
Ce mută s-a făcut tragerea! Divină...

Nu trece mult și totu-i nimic aburind.
Și eu rămân prin fâșii lungi și subțiri.
Și eu alunec în ochi, mă duc absorbind.
Ce bine e să văd ce văd amintiri!

Spectacol

Se-ntâmplă totul lângă mine
Și eu ascult. Bine-ar fi, măcar, să văd,
dar ușile-s închise bine.
Tot ascult. Tot ce se întâmplă.

Se-ntâmplă acuma și în mine
Și-acuma văd. Bine-ar fi să nu mai văd,
Dar și ochii – închiși bine.
Tot încerc. Tot ce se poate.

E noapte-n sală și pe scaune.
Scena se-aprinde, ceva se-aude.
Eu sunt pe scaun. Pe toate-s eu.
Mă uit la ceilalți – ei se întorc.

Și-nțepenesc acolo-n scaun și eu, și ei.
Toți la spectacolul de aici, de lângă mine...
Unde tot văd, toate se-aud, și-mi vine
Să mă ridic... să ies... să asta...

Vedere

Au întrebat savanții proști iubirea la microscop,
Dar uite că doar proștii au primit răspuns la telescop.
Unii au văzut,
Alții au atins
Și s-au aprins.

Îi

Dacă-i deschizi-i cu umbră.
Dacă-i închizi-i cu nimic.
Dacă-i uzi-i cu umbră de nimic.
Dacă-i usuci-i fără umbră, fără nimic.

Dacă-i privești-i cu umbră, cu nimic, cu umbră de nimic, fără umbră și fără nimic.

Tic-tac

P-un leagăn subțire se leagănă timpu-n timpi scurți.

Atâta se grăbește să-și termine bățul,
Atâta-i dă cu putere
Și-atâta ațâță din pământ
Că mă mișcă din pace.

Cârș

Deschide-ți rana.
Trage, crap-o!
Acum, scoate de acolo unul dintre suflete!
Ce scrie pe el?

Motto: „Nimeni nu s-a născut învățat, însă mulți oameni vor fi nemuritori prin ceea ce au învățat, dar mai ales prin ceea ce au reușit să-i învețe pe alții.”

Profesor, Stancu Tania Mihaela
Școala Gimnazială, nr. 39, București, sector 2

ABSOLUT TOT

ABSOLUT TOT un om nu cere de la viață,
Decât să-i pună lângă ceai și o dulceață,
Să-i dea lumină și căldură-n zori
Și trei felii de cozonac, de sărbători.

Să-i dea un buchețel de ghiociei în primăvară
Și soare mult și cald în plină vară
Și fructe multe toamna, mai târziu,
Iar iarna un covor de nea întins și argintiu.

Să-și vadă copilașii veseli și voioși
Și pe părinți în pragul casei, sănătoși,
Dacă bunicii ne-ar mai fi în viață,
Asta ne-ar da în viitor și o speranță.

Speranța c-am primit mai mult decât am vrut
Și să ne bucurăm de toate...am știut.
Să mulțumesc acum eu cred că pot,
Că fie și pentru un ceas în viață am
avut...ABSOLUT TOT!

ÎNVĂȚĂTORUL

Am învățat pe vremea când eram mai mică
Cum că tot ce înveți în ani nu strică,
Ci îți așază jos, la temelia vieții
Un soi de cunoștințe...ca pereții.

Cu cât construcția e mai înaltă și măreață
Cu-atât vei reuși mai multe-n viață.
Așa spunea un tânăr domn învățător
Plin de înțelepciune ce curgea - izvor.

El ne-a sădit în suflet tot ce e mai bun
Și ne-a ghidat cu drag pe-al vieții drum,
Ne-a dojenit când mai pierdeam credința
Și ne-a-nvățat numai ce-i biruința.

Acum noi suntem mari, iar el cernit
Și viața nu ne-a despărțit, ci ne-a unit,
Ea ne-a unit în tot ce-am învățat
De la învățătorul nostru preacurat.

Căci cei ce ne învață vor trăi mereu
În spiritul copiilor ce nu vor da de greu,
Pentru c-au adunat înțelepciune din izvor
Chiar de la el...de la un domn învățător.

SECȚIUNEA

TRADUCERE

LIMBA ENGLEZĂ

LIMBA FRANCEZĂ

LIMBA GERMANĂ

LIMBA ITALIANĂ

elevi și profesori

Motto: „Ca un eretic stau pe gânduri și mă-ntreb:

De unde-și are raiul –

Lumina?”

Elevă, Ungureanu Sara

Colegiul Național „Ion Minulescu” Slatina, Olt

Prof. coordonator, Ungureanu Sonia-Florina

ORAȘ ÎN NOAPTE

Iată-ne-n sfârșit la piatra
de pe deal. Adânc în noapte
ni se-ntinde-mpărăția.
Ne-nțelegem doar prin șoapte.

În ținutul ce-l adulmeci
e orașul – jos – de față,
fără chip în beznă între
amintire și speranță.

Semne dă, dar numai jocuri
de lumini, sclipiri și focuri:
stele să le-atingi cu geana.
Ne încearc-aproape teama.

Ce-a rămas din lucruri? Numai
întuneric și semnale.
Turnuri nu-s, nici catedrale.
Calea Laptelui e-n vale.

Calea Laptelui e-n vale
mai aproape decât ieri,
când era deasupra noastră
pretutindeni, nicăieri.

CITY AT NIGHT

Finally we`ve reached the rock
on the hill. Deep in the night
our kingdom lies in silence.
We communicate through sigh.

In the land you try to reach
stands the city – down the slope –
no contour in the darkness
between memories and hope.

There are signs- display of glimmer,
fire, glitter, light and shimmer:
stars so close that touch your sight.
We are overwhelmed with fright.

What is left of things? It`s only
shadows and some feeble traces.
Towers vanished, so did churches
The Milky Way the valley searches.

The Milky Way the valley searches
closer than `twas yesterday,
when it was above our heads,
everywhere, but still away.

CÂNTEC ÎN DOI

Și vine toamna iar'
ca dup-un psalm aminul.
Doi suntem gata să gustăm
cu miere-amestecat veninul.

Doi suntem gata s-ajutăm
brândușile ardorii
să înflorească iar' în noi
și-n toamna-aceasta de apoi.

Doi suntem, când cu umbra lor
ne împresoară-n lume norii.
Ce gânduri are soarele cu noi –
nu știm, dar suntem doi.

SONG FOR TWO

There comes the fall again
Like after psalms the amen.
We stick together just to taste
The honey sweet in venom.

We stick together just to help
The crocuses of ardor
To bloom again and love to call
For us and for this judgement fall.

We stick together when the clouds
darken the world around.
What might the sun intend, alas,
Don't know- but that's the two of us.

Motto: „Such a deep silence surrounds me, that I think I hear moonbeams striking on the windows.”

Elevă, Nemeș Luana
Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba
Prof. coordonator, Jurca Mirela

Eve

When the snake handed Eve the apple,
it spoke with a voice which echoed
from through the leaves mirroring a silver bell.
But it happened to then whisper again
something in her ear quietly, tremendously so,
something not to be told in the scriptures.
Not even God heard what it whispered
even though he listened as well.
And Eve refused to tell Adam.
Since then the woman hides under her eyelid a
secret and shakes her eyelash as if to say
that she knows something,
something we don't,
something nobody knows,
not even God.

Sleep

A whole night. Stars dance in the grass.
They withdraw in the forest in cave paths,
The forester stopped talking.
Owls sit like urns on fir trees.
In the darkness without witnesses
Birds, blood, country rest
and adventures in which you forever relapse.
There is a soul in the breeze,
without today,
without yesterday.
With deafening rumors through the trees
heated centuries are rising.
In sleep my blood like a wave
draws from me
back to my parents.

Eva

Când șarpele intinse Evei mărul,
îi vorbi c-un glas ce răsună
de printre frunze ca un clopot de argint.
Dar s-a întâmplat că-i mai șopti apoi
și ceva la ureche
încet, nespun de încet,
ceva ce nu se spune în scripturi.
Nici Dumnezeu n-a auzit ce i-a șoptit anume
cu toate că asculta și el.
Și Eva n-a voit să-i spună nici lui Adam.
De-atunci femeia ascunde sub pleoape o taină
și-și mișcă geana parca-ar zice
că ea știe ceva,
ce noi nu știm,
ce nimenea nu știe,
nici Dumnezeu chiar.

Somn

Noapte întreagă. Dănuiesc stele în iarbă.
Se retrag în pădure și-n peșteri potecile,
gornicul nu mai vorbește.
Buhe șure s-așază ca urne pe brazi.
În întunericul fără de martori
se liniștesc păsări, sânge, țară
și aventuri în cari veșnic recazi.
Dăinuie un suflet în adieri,
fără azi,
fără ieri.
Cu zvonuri surde prin arbori
se ridică veacuri fierbinți.
În somn sângele meu ca un val
se trage din mine
înapoi în părinți.

Motto: „Te poți împodobi cu penele altuia, dar nu poți zbura cu ele.”

Elevă, Pal Bianca Miruna
Colegiul Național „Titu Maiorescu” Aiud, jud. Alba
Prof. coordonator, Hamorszki Andreea

Aripi de argint

Și anotimpuri, vânt de miazănoapte
sau vânt de sud de m-ar căuta,
pe-o treaptă m-ar găsi în preajma ta.
Și călători, iscoade de departe,
și patrie, morminte, bolovani,
dacă de mine toate-ar întreba,
m-ar dibui prin vânt în preajma ta.

De zile, săptămâni, de luni, de ani,
mă pierd în ochii tăi, mândră iubire.
Ca din oglinzi, ce singure nu mint,
încerc să dobândesc o duminică
că aripile ce le simt în spate
aievea sunt din pene de argint
sau o părere doar de greutate.

Silver Wings

Even if the seasons, the midnight wind
or the wind of the south were to look for me,
they would find me on a step next to you.
If travelers, scouts from far away,
even the motherland, graves, boulders,
were to all ask about me,
they would spot me in the wind close to you.

For days, weeks, for months, for years,
I have been losing myself in your eyes, prideful
love.
Like mirrors, which don't conceal the truth when
alone,
I am trying to gain an understanding
that the wings I feel on my back
are truly made of silver
or it is just the feel of the weight.

*„Aripi de argint”, 1954, vol. „Cantecul focului”-
ciclu de versuri editate postum*

Catrenele dragostei

Dragă-mi este dragostea
bântuită de sprâncene,
de sprâncene pământene,
lungi, pieziș-răsăritene.

Dragă-mi este dragostea,
soarele din an în veac,
dragostea ce poartă-n ea
moarte-ades și-ades un leac.

Spune-se că-n holdă coaptă
macul îl dezbraci c-o șoaptă.
Dragă-mi este dragostea
care zice: nu și da.
Dragă-mi este dragostea,
mare face inima,
mare pe cât lumea-zare,
mică pe cât lacrima.

Love's Quatrains

Oh, my beloved love
haunted by eyebrows,
by human eyebrows,
lengthy, cross-eastern.

Oh, my beloved love,
the sun from year to eternity,
the love that carries within it
oftentimes death and oftentimes a remedy.
It is said that in the ripe fields
the poppies are stripped by a whisper.
Oh, my beloved love
That says: no and yes.
Oh, my beloved love,
that grand makes the heart,
grand as the world's horizon,
little as a teardrop.

Dragă-mi este dragostea
care face stea și stea
din pământurile noastre -
prin poienile albastre.

Sângele își știe visul.
Dragă-mi este dragostea
cu-nălțimile și-abisul
și cu ce mai are-n ea.
Dragă-mi este dragostea -
locului nu pot s-o țin,
căci frumsețea ei dispare
în frumsețile-i ce vin.

Dragă-mi este dragostea,
dragă uneori furtuna
și-un păcat pe care-l arde
pe la miezul nopții luna.

Din aleanul trupului
sufletul se naște.
Dragă-mi este dragostea
ce de ani mă paște.
Dragostea ne-o țină zeii,
să ne-ncânte funigiei
ca urzeala inului
firele destinului.

Oh, my beloved love
that forges stars and stars
out of our dust-
in the azure meadows.

The blood knows its desire.
oh, my beloved love
with its peaks and abyss
with what is left of it.

Oh, my beloved love,
that I am incapable of keeping still,
because its beauty fades
into beauties yet to come.

Oh, my beloved love,
as beloved is sometimes the storm
and a sin that is incinerated
by the moon in the dead of night.

From the longing of the body
the soul is born.
Oh, my beloved love
that has been haunting me for years.
May the gods behold our love,
spiderwebs delight us
like linen threads
the strings of destiny.

*„Catrenele dragostei”, vol. „Ce aude
unicornul”-1957-1959*

Motto: O singură rugăciune am: „Doamne, să nu mă lași niciodată să fiu mulțumit de mine însumi!”/I have a single prayer: „God, never let me be satisfied with myself!”

Elevă, Zanca Alexandra-Maria
Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba
Prof. coordonator, Jurca Mirela

Alchemy

Alchemy,
What turns into a story?
Only things that have fallen,
fallen into memory.
Only blinding endness
through what you intentionally seek.
Only the turning and returning.
Only the passengers` path.
Only the leaf that dies
and the fatigue of individuals.

Stalactite

Stalactite,
Silence is my virtue –
and motionless and serene as I am now
like a needle of stone,
it seems
that I am a stalactite in a vast cavern
in which the sky is the dome.
Gentle,
soft,
flowing – teardrops of light
and spatter of harmony – they fall unceasingly
from the Heavens
and petrify – inside me.

Alchimie

Ce se preschimbă-n poezie?
Numai lucrurile cari s-au stins
trecând în amintire.
Numai arzătoarea nimicire
prin ceea ce cauți într-adins.
Numai plecarea și-ntoarcerea.
Numai drumul cocoarelor.
Numai frunza ce cade
și oboseala popoarelor.

Bibliografie: [din volumul Addenda \(1946 – 1951\)](#)

Stalactita

Tăcerea mi-este duhul -
și-ncremenit cum stau și pașnic
ca un ascet de piatră,
îmi pare
că sunt o stalactită într-o grotă uriașă,
în care cerul este bolta.
Lin,
lin,
lin - picuri de lumină
și stropi de pace - cad neconținut
din cer
și împietresc - în mine.

Bibliografie: [din volumul: Poemele luminii \(1919\)](#)

Motto: „Unora le place numai ce înțeleg, alții înțeleg numai ce le place”

Elevă, Crețiu Alina
Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba
Prof. coordonator, Oltean Corina

Vei plânge mult ori vei zâmbi?

Lucian Blaga

Eu
nu mă căiesc ,
c-am adunat în suflet și noroi-
dar mă gândesc la tine.
Cu ghearele de lumină
o dimineată-ți va ucide-odată visul ,
că sufletul mi-așa curat ,
cum gândul tău îl vrea ,
cum inima iubirii tale-l crede .
Vei plânge mult atunci ori vei ierta ?
Vei plânge mult ori vei zâmbi
De razele acelei dimineți ,
În care eu ți-oi zice fără umbra de căință :
„Nu știi, că numa-n lacuri cu noroi în fund cresc
nuferi?”

Will you cry a lot or will you smile?

I,
I do not repent
That I also gathered mud in my soul -
But I think of you.
With claws of light
A morning will kill your dreams once
Because my soul is so pure
As your mind wants it,
As your love heart believes it.
Will you cry a lot or will you forgive?
Will you cry a lot or will you smile
At the rays of that morning
In which I'd tell you without any trace of regret
„Don't you know, that only at the bottom of
muddy lakes do lilies grow?”

Izvorul nopții

Lucian Blaga

Frumoaso,
ți-s ochii-asa de negrii încât seara
când stau culcat cu capu-n poala ta
îmi pare
că ochii tăi, adânci, sunt izvorul
din care tainic curge noaptea peste văi
și peste munți și peste seșuri
acoperind pământul
c-o mare de-ntuneric .
Așa-s de negrii ochii tăi,
lumina mea.

The source of night

Beautiful,
your eyes are so black that at night
when I lie with my head on your lap
I think
that your deep eyes are the source
from which the night enigmatically flows over
valleys
and over mountains and over lowland
covering the ground
with a sea of darkness.
That's how black your eyes are,
my salvation.

Motto: „Love is only for the brave.”

Elevă, Marcu Petra-Denisa
Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba
Prof. coordonator, Rusan Mirela

Iubire

de Lucian Blaga

Iubești - când ulciorul de-aramă
se umple pe rând, de la sine
aproape, de flori și de toamnă,
de foc, de-anotimpul din vine.

Iubești - când suavă icoana
ce-ți faci în durere prin veac
o ții înrămată ca-n rana
străvechiului verde copac.

Iubești - când sub timpuri prin sumbre
vâltori, unde nu ajung sorii,
te-avânți să culegi printre umbre
bălaiul surâs al comorii.

Iubești - când simțiri se deșteaptă
că-n lume doar inima este,
că-n drumuri la capăt te-așteaptă
nu moartea, ci altă poveste.

Iubești - când întreaga făptură,
cu schimbul, odihnă, furtună
îți este-n aceeași măsură
și lavă pătrunsă de lună.

Love

by Lucian Blaga

You love – when the cooper jug
it fills itself in turn
close, of flowers an autumn,
Of fire and veins season.

You love – when the suave icon
is doing in pain through the ages
you keep it framed like the wound
of ancient green tree.

You love – under times through the dark
winds, where the suns do not reach,
you rush to gather in the shadows
the white smile of the treasure.

You love – when feelings' awake
in the world where only the heart is,
the roads at the end await you
not death, but another story.

You love – when the whole being,
with the exchange, rest and storm
it is the same to you
and lava penetrated by the moon.

Eva

de Lucian Blaga

Când șarpele întinse Evei mărul, îi vorbi
c-un glas ce răsună
de printre frunze ca un clopoțel de-argint.
Dar s-a întâmplat că-i mai șopti apoi
și ceva la ureche
încet, nespus de încet,
ceva ce nu se spune în scripturi.

Nici Dumnezeu n-a auzit, ce i-a șoptit anume
cu toate că a ascultat și el.
Și Eva n-a voit s-o spună nici lui Adam.
De-atunci femeia ascunde sub pleoape o taină
și-și mișcă geana parc-ar zice
că ea știe ceva,
ce noi nu știm,
ce nimenea nu știe,
nici Dumnezeu chiar.

Eve

by Lucian Blaga

When the serpent offered Eve the apple, he talked
to her
with a voice, that was echoing
from among the leaves like a silver bell.
But it happened that he whispered
something into her ear
slowly, extremely slowly,
something that is not mentioned in the scripture.

God Himself didn't hear, what he whispered
Although He had listened.
And Eve did not want to tell that to Adam either.
Since then the woman hides under her eyelids a
secret
and she's moving her eyelashes like she seems to
say
that she knows something,
that we don't know,
that no one knows,
not even God.

**Motto: „Nu-n palma mea,
ci-n palma ta
e scrisă, Doamne,
linia vieții mele.”**

Profesor, Ungureanu Sonia-Florina
Colegiul Național „Ion Minulescu” Slatina, Olt

BOALĂ

Intrat-a o boală în lume,
fără obraz, fără nume.

Făptură e? Sau numai vânt e?
N-are nimenea grai s-o descânte.

Bolnav e omul, bolnavă piatra,
se stinge pomul, se sfarmă vatra.

Negrul argint, lutul jalnic și grav
sunt aur scăzut și bolnav.

Piezișe cad lacrimi din veac.
Invoc cu semne uitare și leac.

SCOICA

C-un zâmbet îndrăzneț privesc în mine
și inima
mi-o prind în mână. Tremurând
îmi strâng comoara la ureche și ascult.
Îmi pare
că țin în mâni o scoică
în care
prelung și neînțeleș
răsună zvonul unei mări necunoscute.

O, voi ajunge, voi ajunge
vreodat` pe malul
acelei mări, pe care azi
o simt,
dar nu o văd?

DISEASE

A nasty disease burst out there,
neither shape nor a name does it bear.

Might it be a creature? Or breeze?
What spell in this world makes it freeze?

The man is so sick, the same is the stone,
the trees die away, the fires have gone.

The silver turned black, the clay is in pain,
They are both poor gold, both in vain.

The time cries its tears askew.
I pray to forget it and cure it, too.

THE SEASHELL

A daring smile I send inside my soul
and gently
take my heart into my hand, then, trembling,
raise my treasure to my ear and listen.
It seems
that it's a shell my hands are holding
in which
an echoed, undistinguishable
whisper of unfamiliar seas resounds.

Oh, will I ever, will I reach
Alive the shore
Of this sea which
I feel,
But cannot see?

Motto: „Minte sănătoasă în corp sănătos”

Elevă, Cioara Georgiana
Liceul cu Program Sportiv Alba Iulia, jud. Alba
Prof. coordonator, Mihălțan Maria

Lacrimile

de Lucian Blaga

Când izgonit din cuibul veșniciei
întâiul om
trecea uimit și-ngândurat prin codri ori pe
câmpuri,
îl chinuiau muștrându-l
lumina, zarea, norii - și din orice floare
îl săgeta c-o amintire paradisul –
și omul cel dintâi, pribeagul, nu știa să plângă.
Odată istovit de-albastrul prea senin
al primăverii,
cu suflet de copil întâiul om
căzu cu fața-n pulberea pământului:
„Stăpân, ia-mi vederea,
ori dacă-ți stă-n puțință împăienjenește-mi ochii
cu-n giulgiu,
să nu mai văd
nici flori, nici cer, nici zâmbetele Evei și nici
norii,
căci vezi - lumina lor mă doare.”
Și-atuncia Milostivul într-o clipă de-ndurare
îi dete lacrimile.

Gândurile unui mort de Lucian Blaga

De mâna-aș prinde timpul ca să-i pipăi
pulsul rar de clipe.
Ce-o fi acuma pe pământ?
Mai curg aceleași stele peste fruntea lui în stoluri
și din stupii mei
mai zboară roiuri de albine spre păduri?

Tu, inimă, ești liniștită-acum!
Mult a trecut

Les Larmes

par Lucian Blaga

Quand chassé du nid de l'éternité
le premier homme
traversait les bois et les champs étonné et troublé
il était tourmenté et réprimandé par
la lumière, l' horizon, les nuages- et de n'importe
quelle fleur
le paradis le piquait d'un souvenir -
et le premier homme, le minable, ne savait pas
pleurer.
Une fois, épuisé par le bleu trop clair
du printemps,
avec l'âme d'un enfant le premier homme
tomba avec le visage dans la poussière de la terre:
„Maître, prends mes yeux
Ou, si c'est possible couvre mes yeux
d' un liceul,
ne plus voir
ni fleurs, ni ciel, ni sourires d'Eve , ni
nuages,
car vois-tu, mon Dieu, leur lumière me fait mal.”
Et alors le Miséricordieux dans un moment de
Miséricorde se met à pleurer.

Les pensées d'un mort par Lucian Blaga

Je prendrais le temps pour lui toucher
la rare pulsation des instants
Qu'y a-t-il sur terre maintenant ?

Est-ce que les mêmes étoiles coulent sur son front
en troupeaux
et de mes ruches
Des essaims d'abeilles volent vers les bois ?

Toi, mon esprit, tu es calme maintenant

de când îmi răsfrângeai în pieptul scund
un soare nou în fiecare dimineață
și-o suferință veche-n orișice amurg?
O zi?
Sau poate veacuri?

Un stânjen doar deasupra mea-i lumină.
Flori cu sâni de lapte îmi apasă lutul.
Să pot
eu mi-aș întinde mâna și le-aș strânge într-un
mănunchi
să le cobor la mine,
dar
pământul poate nu mai are flori.

Gândul meu și veșnicia seamănă
ca niște gemeni.
Ce lume se va zbate azi în valurile zilei?
Adeș un zgomot surd mă face să tresar.
Să fie pașii sprinteni ai iubitei mele,
sau e moartă și ea
de sute și de mii de ani?

Să fie pașii mici și guralivi ai ei,
sau poate pe pământ e toamnă
și niște fructe coapte-mi cad mustoase, grele,
pe mormânt,
desprinse dintr-un pom, care-a crescut din mine?

Ça fait longtemps
Depuis que tu reflétais dans ma petite poitrine
un nouveau soleil chaque matin
et une vieille souffrance dans chaque crépuscule ?
Un jour ?
Ou peut-être des siècles ?

Un iris juste au-dessus de moi est lumière.
Des fleurs aux seins de lait pressent mon argile.
Si je pouvais
J'alongerais la main et je les serrais en bouquet
pour les abaisser vers moi,
mais
la terre n'a peut-être plus de fleurs.

Mes pensées et l'éternité se ressemblent
comme des jumeaux.
Quel monde se bouleversera aujourd'hui dans les
vagues du jour ?
Souvent un bruit sourd me fait frissonner.
Ce sont
les pas rapides de ma copine,
ou elle est morte aussi
Pour des milliers d'années ?

Motto: „Où est passée cette orbiteur Lumière - qui sait?”

Elevă, Arion Denisa
Colegiul Tehnic „Apulum” Alba Iulia, jud. Alba
Prof. coordonatori, Cunțan Mariana, Vlad Dana

Lumina

Lumina ce-o simt
năvălindu-mi în piept când te văd,
oare nu e un strop din lumina
creată în ziua dintâi,
din lumina aceea-nsetată de viață?

Nimicul zăcea-n agonie,
când singur plutea-n întineric și dat-a
un semn Nepătrunsul:
„Să fie lumină!”

O mare
și-un vifor nebun de lumină
făcutu-s-a-n clipă:
o sete era de păcate, de doruri, de-avânturi, de
patimi,
o sete de lume și soare.

Dar unde-a pierit orbitoarea
lumină de-atunci – cine știe?

Lumina ce-o simt năvălindu-mi
în piept când te văd – minunato,
e poate că ultimul strop
din lumina creată în ziua dintâi.

Eva

Când șarpele întinse mărul Evei, îi vorbi
c-un glas ce răsună
de printre fruze ca un clopoțel de-argint.
Dar s-a-ntâmpat că-i mai șopti apoi
și ceva în ureche
încet, nespuse de-ncet,
ceva ce nu se spune în scripturi.

Nici Dumnezeu n-a auzit ce i-a șoptit anume,
cu toate că a ascultat și el.
Și Eva n-a voit s-o spună nici lui
Adam.

De-atunci femeia-ascunde sub pleoape-o taină

La lumière

La lumière que je sens
se précipiter dans ma poitrine quand je te vois,
n'est-ce pas une goutte de lumière
créée au premier jour,
de cette lumière profondément assoiffée de vie?

Le Néant gisait à l'agonie,
flottait seul dans l'obscurité et
faisait un signe l'Insondable:
<<Que la lumière soit!>>

Un mér
et un fou éclair de lumière
se fit en un instant:
soif de péches, de désirs, d'aventures, de
passions, une soif de monde et de soleil.

Mais où est passée l'orbiteur
Lumière depuis - qui sait?

La lumière que je sens se précipiter
dans ma poitrine quand je te vois, merveilleuse,
peut être la dernière goutte
de lumière crée au premier jour.

Eva

Lorsque le serpent tendit la pomme à Eva cela
ressemblait à une voix résonnant
des feuilles comme une cloche d'argent.
Mais il se trouve qu'il lui a ensuite chuchoté
quelque chose
à l'oreille lentement,
très lentement, quelque chose
qui n'est pas dit dans les Écritures.

Dieu n'a pas non plus entendu ce qu'il murmurait,
bien qu'il ait écouté.
Et Eve a refusé de le dire à Adam non
plus.
Depuis lors, la femme cache un secret sous

și-și mișcă geana parc-ar zice
că ea știe ceva,
ce noi nu știm,
ce nimenea nu știe,
nici Dumnezeu chiar.

ses paupières
et remue son cil comme pour dire
qu'elle sait quelque chose,
ce que nous ne savons pas
ce que personne ne sait
pas même Dieu.

Sursă bibliografică:

Lucian Blaga, *Opere*, volumul I. *Poezii*, Cuvânt-
înainte de Șerban Cioculescu, Ediție îngrijită de
Dorli Blaga, București, Minerva, 1974.

Motto: „Ce este cuvântul, orice cuvânt. Nimic decât o rană a tăcerii.”

Elevă, Vințan Antonina Ioana
Liceul „Corneliu Medrea” Zlatna, jud. Alba
Prof. coordonator, Rof Elena

La ruisseau de la nuit

Lucian Blaga

La bien-amée,
ils sont tes yeux si noirs que la nuit
quand j'allonge la tête sur tes genoux
me paraît
que tes yeux, profondes, c'est la ruisseau
d'où il découle obscurément la nuit au dessus de
vallées
et au-dessus des montagnes et au-dessus des sels
couvrant la terre
avec une mer de ténèbres.
C'est comme ça que tes yeux sont noirs
ma lumière.

Originalul aparține volumului: „Poemele luminii”
(1919)

Pleureras-tu beaucoup ou tu soureras?

Lucian Blaga

Je
Ne me repens pas,
que j'ai réuni aussi de la boue dans mon âme-
mais je pense à toi.
Avec griffes de lumière
un matin tuera jadis rêve
que mon âme était si pur,
comme ta pensée la veut,
comme le cœur de ton amour la pense.
Pleureras-tu longtemps alors ou vas-tu
pardonner?
Tu pleureras beaucoup ou tu soureras,
par ce rayons de ce matin-là
dans lequel je te dirai sans une ombre de
repetence:
„Tu ne sais pas que seulement dans les lacs avec
de la boue, dans leur profondeur poussent les
nénuphars?”

Originalul aparține volumului: „Poemele luminii”
(1919)

Motto: „Cel care mută munții din loc începe prin a aduna pietricelele”

Profesor, Montanari Maria-Cristina
Liceul Teoretic „David Prodan” Cugir, jud. Alba

LUCIAN BLAGA – LA CHRONIQUE ET LA CHANSON DES ÂGES
CHAPITRE V.

Je ne pourrais pas dire que les contes de fées eussent débordé dans mon enfance comme de la corn d'abondance. Non. Ma famine de conte de fée, tâche de mon âge, était assouvie, de temps en temps qui suivaient les quatre saisons ou le mal du cœur, par Maman, à travers la pauvreté de ses histoires. Maman n'en savait pas trop, mais elle touchait sans faute le ton du monde irréel, puisque sa voix semblait tomber d'une quatrième dimension de l'espace. Pour accomplir mon désir, elle répétait souvent la même histoire, qui avait un peu de: *Jeunesse sans vieillesse*. Le conte de fée vibrait au début dans un monde irréel, pour poursuivre sur des escaliers doutés, vers une autre contrée. Il s'agissait d'un jeune gentil et drôle, d'un village au nom identifiable, pas vraiment lointain du nôtre, d'un département voisin. Un jour, la mère du jeune mourut. Il alla creuser la tombe au cimetière. En soulevant la glèbe et le gravier, il tomba sur une caboche d'homme. Le gaillard, bannissant les gouttes de sueur de son front avec la manche de sa chemise, enleva le crâne de son pied, et dit rigolant : Hé, toi, compère, voudrais-tu venir chez moi dimanche?. La tête fit le mouvement d'un être qui approuverait pleinement. Pris par l'épouvante, le jeune rentra en hâte chez soi. Le dimanche suivant, un hôte mystérieux se présenta au seuil de sa maison : Me voilà heureux de votre invitation. L'hôte fut assis à la table. Les deux ont longuement causé après, échangeant des pensées et des tentations. En fin des comptes, notre jeune, tissé dans la toile des promesses illusoires, fut accompagné par son convive dans l'Au-delà, où les jours durent autant que nos siècles. Dans l'Au-delà, le jeune saisit un monde merveilleux, aux paysages et êtres qui faisaient la joie du cœur et des yeux, jamais prouvée auparavant. Après avoir flâné pendant trois jours sous l'horizon du bonheur, le jeune se souvint de son village et se dit qu'il serait temps qu'il y revînt. Un mal indicible l'accable à l'instant et le fils change sa route. Arrivé au village, il découvre tout différent. Autres maisons, autres gens. Il ne connaissait plus personne. Le fils, ébahi, va voir le prêtre du village et lui raconte l'éloignement et ce qui lui est arrivé. Celui-ci fouille les livres des nés et des baptisés, cherche et recherche et trouve finalement le nom du fils, mentionné sur une feuille il y a trois cent ans. Durant le peu des jours que le fils avait erré dans l'au-delà, sur la terre, trois cent ans s'étaient écoulés. Le prêtre demanda au fils de s'agenouiller sous la chasuble, pour prononcer sa déliaison. En achevant sa prière, le prêtre souleva son vêtement. Au-dessous, le jeune était tombé en cendres. Cette histoire, où se tressaient tant de détails, faits et péripéties, portée par les eaux de l'oubli, je voulais que Maman ne cessât de dire. Chaque fois, cette histoire aboutissait à troubler tout mon être. Ce conte de fée me troublait à cause de la douce amertume dont il se servait pour parler des horizons du bonheur, mais aussi pour le sentiment enivrant qu'il me donnait, sur l'enfourchure des âges qui règnent sur le monde et ses contrées.

Le village était pour moi une terre de merveilleux mélanges: ici, la réalité avec ses fondements palpables rencontrait l'histoire et la mythologie biblique, qui en avaient leurs certitudes. Les Anges et le Démon Supérieur, avec ses poussins noirs, étaient pour moi des créatures qui peuplaient également le monde villageois. Je vivais palpitant, le soufflé arrêté, tantôt par éblouissement, tantôt par épouvante, au milieu de ce monde. Un après-midi de dimanche, dans ma chambre se faufila Basile, le fils du Banatean. Il avait une mine affligée et une certaine lenteur en mouvements. Sur un ton dont se munissent les paysans lorsqu'ils dévoilent des choses occultes, il me confessa que les siens n'y étaient pas et que des choses bizarres se passaient dans leur entrée. Je tentai d'un froncement de sourcils de reprendre ma lucidité, que la voix de Basile anéantissait et j'en demandai des détails. Basile me montrait que dans leur entrée étaient tombées des ténèbres qu'on n'y voyait pas d'habitude à cette heure-là, d'où l'idée que le diable s'était caché dans cette pièce, chassé par les cloches du dimanche.

On s'en alla ensemble, saisis par des frissons aux hanches, vers la cour en question. Mais on se soigna aussi d'inciter une vingtaine d'enfants des alentours. Chacun a pris ce qu'il a déniché et on s'est acheminés munis de fourches, de bourdons, de chaudrons, de tisonniers, de clous en fer du joug, pour prendre d'assaut la cour de Basile, d'une ruée de tribu des taillis noirs de l'Afrique. Des dizaines des bras se sont levés et ont cogné à toute force la porte derrière laquelle on soupçonnait caché l'esprit des ténèbres. Les coups étaient doublés de cris inarticulés et de bruits assourdissants de métal. On n'apercevait pas la masse d'armes espiègle, mais on la sentait travailler parmi nous. Il y avait dans notre corps une espèce de fureur magique, une ivresse sacrée qui nous empruntait l'audace incroyable d'affronter l'imperceptible et d'y presser le dénouement. La porte céda en débris. À l'entrée, rien du tout. Un seul rayon de lumière vive se projetait à l'inverse sur le mur, comme un signe devant lequel même nos peines auraient du céder déliées.

C'est depuis ces temps-là que je suis hanté par le souvenir d'un jour où j'ai voulu mettre le ciel à l'épreuve. Marchant dans la rue, les yeux levés vers le ciel, j'ai remarqué que le ciel me suivait. Le zénith se déplaçait, coïncé au-dessus de moi! C'était une découverte tout à fait nouvelle, que je me sentais obligé de garder comme un grand secret dans le recoin le plus intime de mon cœur. Je commençais à déchiffrer mon avenir, sur la ligne de rêve de cette découverte, que pour rien au monde n'aurais-je osé à dévoiler à quelqu'un d'autre. Chaque jour, je mettais le zénith à l'épreuve, s'il allait me suivre ou non. J'aurais sans doute été déçu à mourir si j'avais appris un jour que le zénith me trahissait. Et je continuais à garder le mystère sous trois cadenas et sept sceaux. Pourtant, une fois, dans le répit entre deux jeux, je confesse à Adam, fils de Vica, comme il est particulier mon chevet, sous la protection du ciel. Tout à coup, Adam lève ses yeux et déraisonne. Puis, il se retourne vers moi et me dit: <<Le ciel, il me poursuit moi aussi!>>. Je l'ai regardé d'un sourire de pitié, ensuite de doute, et puis d'étonnement. Adam renforçait ce qu'il venait de dire par un <<ma foi! pure>>, la formule courante des serments du village. Ma foi! pure>> – tu ne mens pas?>>, lui demande-je encore une fois, malgré que je susse que toute pareille question fût inutile. <<Ma foi pure – je ne mens pas>>, fit encore Adam, avec une décision qui me hantait. La formule était pour nous trop sacrée pour pouvoir en douter. J'étais désolé de ne pas m'être prouvé le seul élu, mais, en même temps, une autre pensée me menait vers un nouvel essai. <<Écoute, Adam, lui dis-je, tu vas prendre la rue en haut, moi, je m'en vais vers le bas. Si le ciel se tient, comme tu dis et il me suit aussi, comme je dis, alors, il crève et on peut apercevoir ce qu'il y a dedans. Peut-être que nous allons voir les anges aussi...>>. Et Adam, attendri par ma logique, qui semblait solide et sans défaut, prit la rue en haut et moi en bas. Après avoir achevé des centaines de pas, sans avoir entendu aucun éclat de poutres célestes en hauteur, on s'arrêta. La coupole bleue ne s'était point fendue. On s'est approchés de nouveau l'un à l'autre. <<Le ciel, suivait-il tes pas? >>lui demande-je. <<Oui, il les suivait>>, dit Adam. <<Mais il allait sur les miens aussi, réponds-je, dis donc, pourquoi ne fend-il pas?>>.

BIBLIOGRAPHIE:

BLAGA, Lucian, *Hronicul și cântecul vârstelor*, Editura Eminescu, București, 1973, p.31-34
GORUNESCU, Elena, *Dicționar francez-român român-francez frazeologic*, Editura TEORA, București, 2005
MIHĂILESCU-CÂRSTEANU, Sanda, ELIADE, Irina, *Dicționar francez-român și român-francez*, Editura TEORA, București, 1998

Motto: „Poezia este ca o pasăre ce zboară invers”

Profesor, Mustățeanu Alina
Colegiul Național „Ion Creangă” București

Épilogue

Je m’agenouille contre le vent. Demain mes os
vont tomber de la croix.

Aucun chemin ne va plus en derrière.

Je m’agenouille contre le vent:
à côté de l’étoile la plus triste.

J’attends mon crépuscule

Dans la voûte celeste je baignes mes yeux
Et je sais que moi aussi je porte dans mon âme
Beaucoup, beaucoup d’étoiles
Et des voies lactées,
Les merveilles des ténèbres,
Mais je ne les voix pas,
J’ai trop de soleil dans mon être
Et c’est pourquoi que je ne les voix pas.
J’attends que ma journée se couche
Et que mon horizon ferme ses yeux,
J’attends mon crépuscule, ma nuit et ma douleur
Et que mes étoiles se levent en moi,
Mes étoiles
Que je ne les ai jamais vu auparavant...

Epilog - vol. În marea trecere, 1924

Îngenunchez în vânt. Mâne oasele
au sa-mi cada de pe cruce.

Înapoi nici un drum nu mai duce.

Îngenunchez în vânt:
lânga steaua cea mai trista.

**Mi-aștept amurgul - Lucian Blaga, vol. Poemele
luminii, 1919**

Top of Form
Bottom of Form
În bolta înstelată-mi scald privirea
Și știu că și eu port în suflet
Stele multe, multe,
Și căi lactee,
Minunile întunericului,
Dar nu le văd,
Am prea mult soare-n mine
De aceea nu le văd.
Aștept să îmi apună ziua
Și zarea mea pleoapa să-și închidă,
Mi-aștept amurgul, noaptea și durerea
Și să răsară-n mine stelele,
Stelele mele
Pe care încă niciodată
Nu le-am văzut...

Motto: „De unde-și are raiul lumina? Știu: îl luminează iadul cu flăcările lui!”

Elevă, Ierardi Mariateresa
Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba
Prof. coordonator, Pop Romina

Către cititori

de Lucian Blaga

Aici e casa mea. Dincolo soarele și grădină cu stupi.
Voi treceți pe drum, vă uitați printre gratii de poartă
și așteptați să vorbesc. - De unde să-ncep?
Credeti-mă, credeti-mă,
despre orișice poți să vorbești cât vrei:
despre soartă și despre șarpele binelui,
despre arhanghelii cari ară cu plugul
grădinile omului,
despre cerul spre care creștem,
despre ură și cădere, tristețe și răstigniri
și înainte de toate despre marea trecere.
Dar cuvintele sunt lacrimile celor ce ar fi voit
așa de mult să plânga și n-au putut.
Amare foarte sunt toate cuvintele,
de-aceia - lăsați-mă
să umblu mut printre voi,
să vă ies în cale cu ochii închiși.

An die Leser

Von Lucian Blaga

Hier ist mein Haus. Jenseits der Sonne und des
Bienengartens.
Ihr überquert die Straße und schaut durch die
Tore
und wartet, bis ich spreche. „Wo soll ich
anfangen?“
Glaubt mir, glaubt mir,
Sie können über alles reden, was Sie wollen:
über das Schicksal und die Schlange des Guten,
über die pflügenden Erzengel,
menschliche Gärten,
über den Himmel, in dem wir aufwachsen,
über Hass und Fall, Traurigkeit und Kreuzigung
und vor allem über die tolle Passage.
Aber Worte sind die Tränen derer, die es wollten
so viel zu weinen und sie konnten nicht.
Alle Worte sind sehr bitter,
deshalb – lassen Sie mich in Ruhe
schweigend unter euch wandeln,
Damit ich Euch mit geschlossenen Augen in den
Weg stellen.

Iubire

de Lucian Blaga

Iubești - când ulciorul de-aramă
se umple pe rând, de la sine
aproape, de flori și de toamnă,
de foc, de-anotimpul din vine.

Iubești - când suavă icoana
ce-ți faci în durere prin veac
o ții înrămată ca-n rana
străvechiului verde copac.

Iubești - când sub timpuri prin sumbre
vâltori, unde nu ajung sorii,
te-avânți să culegi printre umbre
bălaiul surâs al comorii.

Liebe

Von Lucian Blaga

Du liebst- wenn der Waffenkrug
sich nach und nach alleine füllt
in der Nähe von Blumen und dem Herbst,
des Feuers, der kommenden Jahreszeiten.

Du liebst - wenn das Symbol
was dich für immer verletzt hat
Du hältst sie wie eine Wunde wie eine Wunde in
dem alten grüne Baum.

Du liebst- wenn unter den düsteren Zeiten
Wirbelstürme, wohin die Sonne nicht
rankommen,
du beeilst dich, dich in den Schatten zu
versammeln

Iubești - când simțiri se deșteaptă
că-n lume doar inima este,
că-n drumuri la capăt te-așteaptă
nu moartea, ci altă poveste.

Iubești - când întreaga făptură,
cu schimbul, odihnă, furtună
îți este-n aceeași măsură
și lavă pătrunsă de lună.

das Lächeln des Schatzes.

Du liebst - wenn Gefühle erwachen
dass in der Welt nur das Herz ist,
dass er am Ende der Straße auf dich wartet
nicht der Tod, sondern eine andere Geschichte.

Du liebst - wenn die ganze Kreatur,
mit Austausch, Ruhe, Sturm
Bei dir ist es genauso
und vom Mond durchdrungene Lava.

Motto: „S-ar putea crede că întreaga natură a ostenit la zidirea limbii române”

Elevă, Alba Simone Narcisa Ioana
Liceul Teoretic Teiuș, jud. Alba
Prof. coordonator, Pop Romina

Pământul

de Lucian Blaga

Pe spate ne-am întins în iarbă: tu și eu.
Văzduh topit ca ceara-n arșița de soare
curgea de-a lungul peste miriști ca un râu.
Tăcere apăsătoare stăpânea pământul
și-o întrebare mi-a căzut în suflet până-n fund.

N-avea să-mi spună
nimic pământul? Tot pământu-acesta
neindurător de larg și-ucigător de mut,
nimic?

Ca să-l aud mai bine mi-am lipit
de glee urechea - indoielnic și supus -
și pe sub glee și-am auzit
a inimii bătaie zgomotoasă.

Pământul răspundea.

Sursa: <https://www.versuri.ro/versuri/lucian-bлага-pamantul-ic17.html#>

La Terra

di Lucian Blaga

Di schiena giacevamo nell'erba: io e te.
L'aria si scioglieva come cera al calore del sole
scorreva lungo la stoppia come un fiume.
Un silenzio opprimente regnava sulla terra
e una domanda è caduta nel mio cuore.

Non me lo avrebbe detto
niente terra? Tutta questa terra
spietato assassino largo e muto,
niente?

Mi sono attenuto ad esso per sentirlo meglio
dell'orecchio - dubbioso e sottomesso -
e ti ho sentito sotto le luci
del battito cardiaco rumoroso.

La terra stava rispondendo.

Gorunul

de Lucian Blaga

În limezi depărtări aud din pieptul unui turn
cum bate ca o inimă un clopot
și-n zvonuri dulci
îmi pare
că stropi de liniște îmi curg prin vine, nu de
sânge.

Gorunile din margine de codru,
de ce mă-nvinge
cu aripi moi atâtă pace
când zac în umbra ta
și mă dezmiierză cu frunza-ți jucăușă?

O, cine știe? - Poate că
din trunchiul tău îmi vor ciopli

Rovere

di Lucian Blaga

In lontananza sento dal petto di una torre
come suona una campana come un cuore
e in dolci voci
mi sembra
che gocce di pace scorrono nelle mie vene, non
sangue.

Rovere ai margini del bosco,
perché mi picchia
con morbide ali tanta pace
quando giaccio nella tua ombra
e mi accarezzi con la tua foglia giocosa?

Ah, chi lo sa? - Forse
dal tuo tronco mi scolpiranno
non molto tempo dopo la bara,

nu peste mult sicriul,
și liniștea
ce voi gusta-o între scândurile lui
o simt pesemne de acum:
o simt cum frunza ta mi-o picură în suflet -
și mut
ascult cum crește-n trupul tău sicriul,
sicriul meu,
cu fiecare clipă care trece,
gorunule din margine de codru.

e la pace
quello che assaggerò tra le sue tavole
lo sento ora:
sento la sua foglia gocciolare nella mia anima-
e muto
sento la bara crescere nel tuo corpo,
la mia bara
ad ogni momento che passa,
rovere ai margini del bosco.

Sursa: <https://www.versuri.ro/versuri/lucian-bлага-gorunul-jc17.html#>